

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

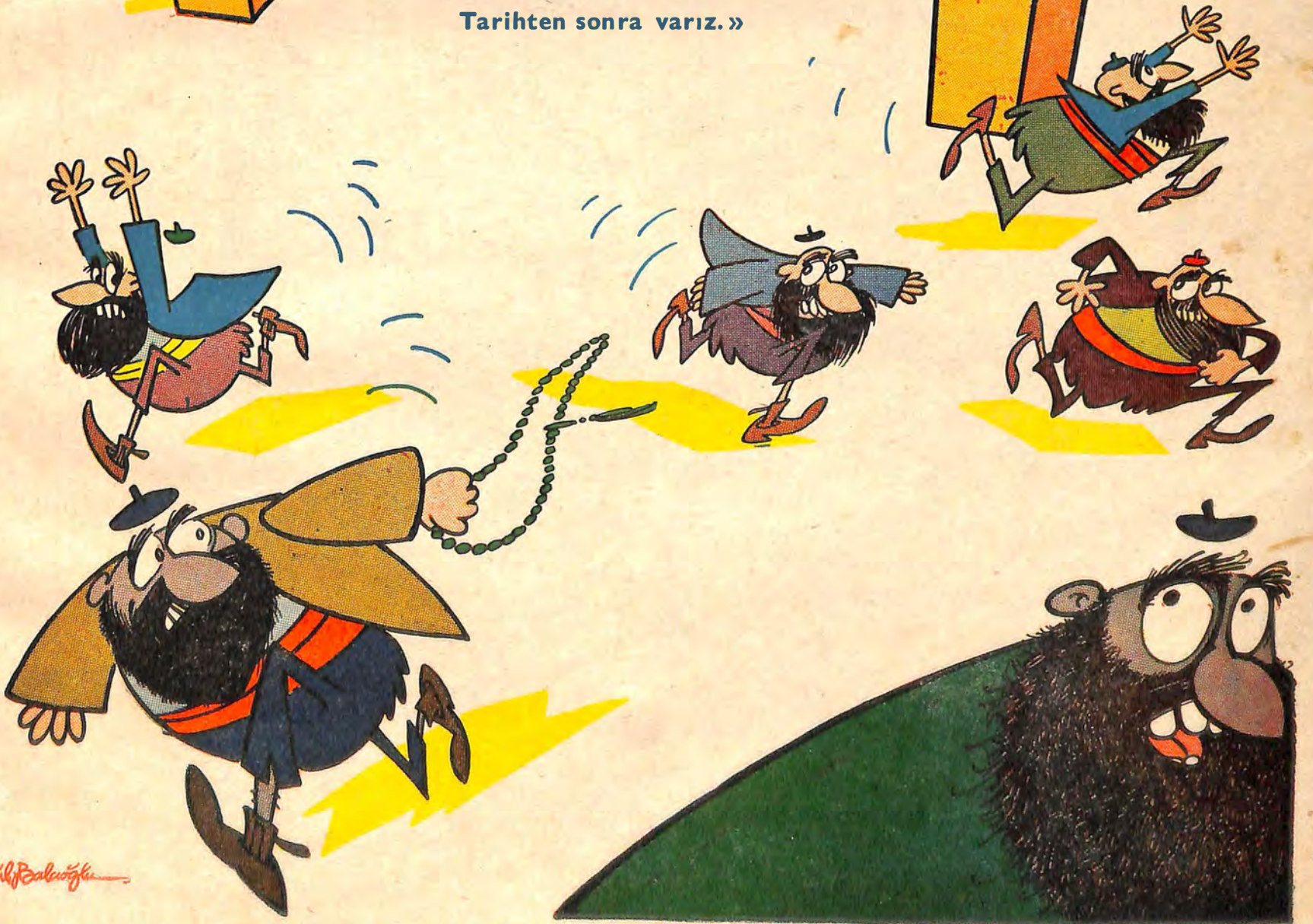
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

האכלא

« Tarihten önce vardık,
Tarihten sonra varız. »

Benim Balavozlu

YIL SONUNDA MİLYON YAĞMURU

4 MİLYON liralık yılın ikinci çekilişi 30 Aralıkta yapılıyor. Hatırlatırız.

7 MİLYON liralık büyük çekiliş için 30 Aralık akşamına kadar İş Bankasında mutlaka hesap açtırınız.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

GARDROP POLİTİKASI!

BİZ, gardroba önem veren bir milletiz. Halkımızın yamalı mintanına ve yırtık çarısına bakmayın, bütün tarihimize gardrop üstüne çetin çekişmelerle geçmiştir. Kavuşu çıkarıp fesi giymek, fesi çıkarıp şapkayı giymek bile bir büyük mesele haline gelmiştir. Başımızdaki «serpuş» un birini çıkarıp yerine ötekini koymak tarihimizde dâva olmuştur. Böyle bir işi yapmak isteyen birisi çıktı mı:

— Gâvur serpuşu giyilmez!.. diye vaveylâ kopmuştur.

İnsan, mantığını konuşursa: — Bre nabekârlar, bre akılsızlar, serpuşun dini imanı olur mu? dese de sesini ittirememiştir. Sanki elbiselerin, paltoların, mantoların, başlıkların, serpuşların dini, imanı, itikadı, inancı vardır. Kavuşu çıkarıp fesi giyinmeye kadar fesi gâvurlukla itham edenler, fesi çıkarıp şapka giyinmeye kadar direnmiş durmuşlardır. Sonunda Gazi Mustafa Kemal'in şapkayı başına geçirip halk önüne çıkması gerekmiş ve büyük adam:

«— Efendiler! Bunun adına şapka derler» dediği zaman akan sular durmuştur. Gerçi şapka giymek için memleketi terkeden sofular çıkmıştır, veya «frenk serpuşu» ile görünmemek için kendisini eve kapatıp ömrü billâh, sokağa çıkmayan yobazlara raslanmıştır, ama bütün bunlar silinip gitmiştir.

Ne var ki gardropla uğraş bitmemiştir. Anadolu'nun çeşitli yerlerinde çarşaf hikâyesi sürüp gitmekte, çoğu kadını ve erkekimize Müslümanlığı çarşaf bulacağını sanmaktadır.

— Çarşaf giymeyenler günaha giriyorlar.. diye vaaz veren hocalar ille de gardropçulukta en ileri gidenlerdir.

Devr-i dilârâ'mızda bir yandan kasabada çarşaf, bir yandan kentte mini etek modası devam edip gitmektedir. Kimi kadını softaların öğütlerini moda diye benimserken, kimi kadını da Nina Ricci'nin, Dior'un, Balmain'in Paris modasını sektirmeden izlemekte ve Fransız moda kralarının emirlerini:

— Başüstüne!.. diyerek hemen yürürlüğe koymaktadırlar. Denebilir ki hiçbir ordu, kadınlar ordusu kadar giyim kuşam disiplinine uyamaz. Askerlik yapmış olanlar bilirler... Cihet-i askeriye de giyim disiplini üstüne titizlik vardır. Kadınlar cihetinde giyim kuşam titizliği askerliği de geçmiştir. Her mevsimde gardrobu dolu kadınlarımız, sıra sıra elbiselerin önünde:

— Eyvah, giyecek bir şeyim kalmadı!.. diye sızım sızım sızlanırlar.

— Hanım, bunlar ne?

— Ayol onlar giyilir mi?... Hepsinin modası geçti!

— Şu eteklik?

— Mavi, artık demode oldu.

— Şu tayyör?...

— Aman sen de! İki yıl önce sinin modası o!..

— Şu blüz?...

— Ne biçim adamsın!.. Etrafına baksana canım, var mı şimdi böyle gülünç şeyleri giyen?

Ve gardropta yirmi kat elbise dururken haydi bakalım sil yeni baştan.

— Yahu, biz yoksul bir milletiz, böyle israfa tahammülümüz var mı?... Bu yüzden batıyoruz...

deseniz de kimsenin aldıracağı yoktur. Mademki özgürlük var, mademki demokrasi var, öyleyse gardrop düzmek hakkı da var. On bin liraya gelinlik yaptırın mı istersiniz, bir gece giymek için beş bine tuvalet diktiren mi istersiniz, Paris'ten döviz kırdırarak dizi dizi esvap taşıyıp Türkiye sokaklarında dalgalandıran mı istersiniz! Meğer ne meraklı milletmişiz gardrop politikasına!..

Bu arada gardrobun önemini kavrayan bazı politikacılar da bu yoldaki gelişmeleri sömürmekte tek durmuyorlar. Halk Partisinden ayrılıp hızlı bir dernek kurarak Turhan Feyzioğlu, partisini ayakta tutmak için ikide bir zehirzembek demeçler veriyor.

Kurşunsuz barut gibi hiçbir işe yaramayan bu demeçlerden birisinde demiş ki:

«— Sosyalizm mini-etek gibidir.»

Oh, ne güzel şey!.. Sosyalizm mini-etek gibidir, kapitalizm bikini mayo gibidir, faşizm çarşaf gibidir...

— Niçin?

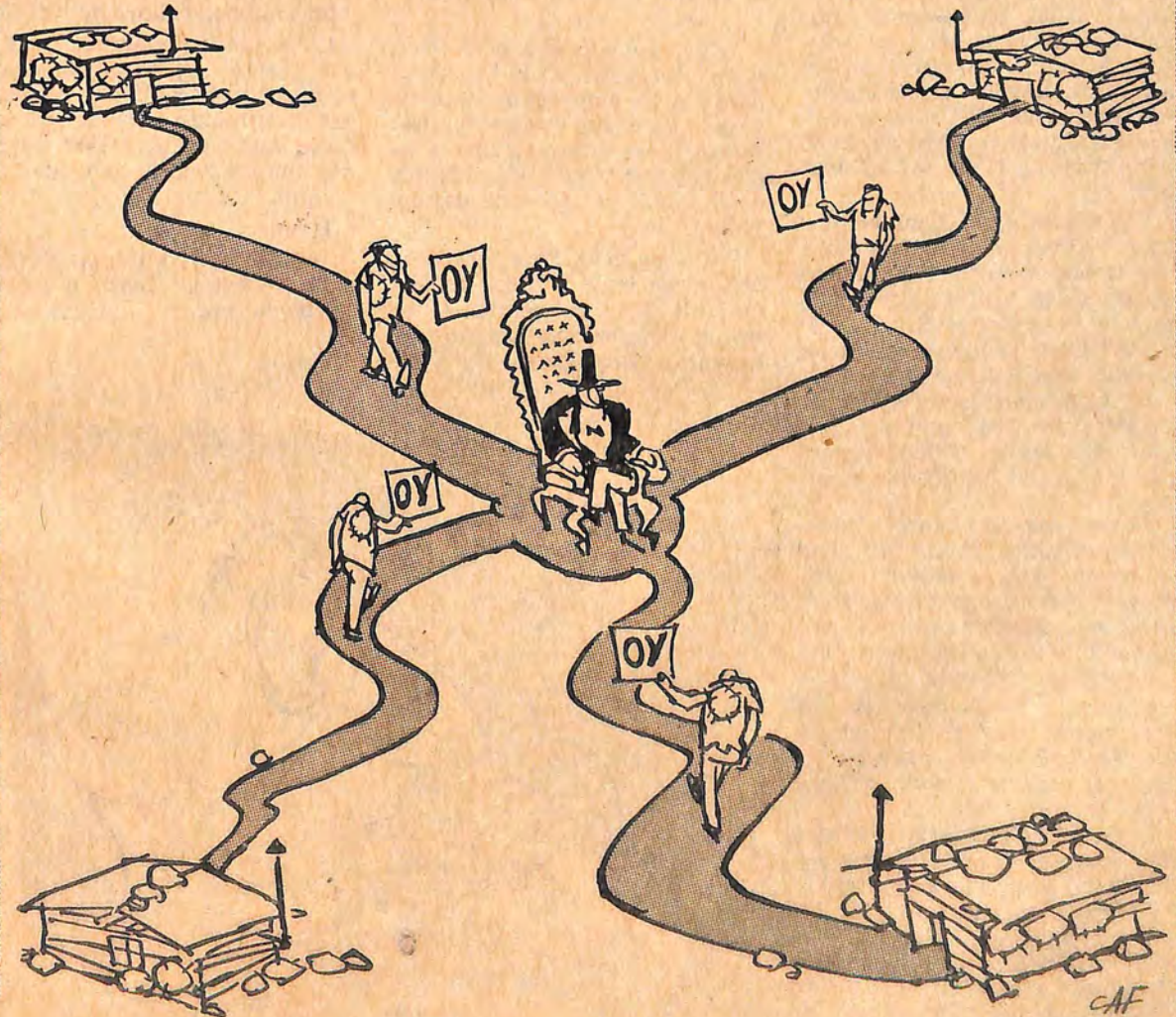
— Malûm: Sosyalizm mini-etek gibidir, oturmakta zorluğu vardır... Kapitalizm bikini mayo gibidir, çoğunluğu açıkta bırakır... Faşizm çarşaf gibidir, çünkü simsiyahtır.

— Ya Güven Partisi?..

— Çorap gibidir, söküldükçe sökülür!..

AKBABA

Yolsuz gecekondı kalmayacak. — Gazeteler —

Bütün yollar iktidara gider!..

Çetin Altan olayı

Antipatik rollerin bana düşmesine üzülüyorum. Tiyatroda bile seyirci olarak genel coşkuya katılmadım, değil hayatta!

İnsanların dürtüklenmiş ördükler örneği, birden kopan «kahramanlama» veya büyük adamlama vakvakalanmalarına katılamıyorum, katılsam rahat ederdim!...

Gençten gençten insanlar çıkıyor karşıma ve «Çetin Altan'ın» diye gümlüyorlar ona inançlarını, ona hayranlıklarını, daha kötüsü, ona bağladıkları umutları!... Gümlmelerine katılmazsam, öfkeli öfkeli bakıyorlar... Bir millî kahramana hiyanet etmiş durumda buluyorum kendimi, veya daha da süflisinde, benim için «büyük büyük büyük bir yazarı kıskanan küçük küçük küçük bir çizıştırıcı durumunda!

Kıskançlık perisi, doğduğumda, aşasını göynüme sürtmüş olsaydı, belki Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın güçlü şiirini, belki Yaşar Kemal'in Akçasaz'ın Ağaları'nı yazdığı devredeki istidadını (Ant'taki yazılarının Yaşar Kemal'ini değil!), belki, büyük yazar Aziz Nesin'in sâkin acılığını ve kalemine gülümser hâkimiyetini kıskanırdım. Amma, biri, bir köşede kıvrakça (o da bitti!) kalem kullanıyor diye, insan, organlarında, o burkuntuyu duyar mı?... Duyar mı?

Çetin kimdir?... Nasıl bu dev gölge haline geldi?... Yazar olarak değeri nedir?... Fikir adamı olarak değeri nedir?... Savaş adamı olarak değeri nedir?... Çetin Altan Olayını kendimce anlatmak isterim, önce kendisine!...

Gerçekten bir sosyal olay haline gelmiştir. Ben, onun kişiliğini, «mirage» kişilik, çöldeki susuza gözüken, pınar hayallerine benzetirim.

Geçen yaz Şile'deydik. Kıyıya bir ceset çarptı. Kuma yatırdılar. Yüzünde deniz maskesi vardı. Beyaz topu, neye yarıyorsa, fonksiyonunu yapmamıştı. Maske birdenbire vakum'dan ötürü, «öyle dediler», zavallının yüzüne yapışmıştı. Adam, sıyırmayı düşünememiş korkudan ve yüreğine inmişmiş... Dalga, boş bir çuval gibi, cansız vücudu sallayıp sallayıp kenara atmış...

Maskeyi çıkarırlarken, birden Çetin Altan gözümün önüne geldi. Belki aynı yerde, yazlardan bir yaz, aramızda tatsız bir hâdise geçtiğinden... Sonra Pirandello'nun tiyatrosunu düşündüm. İnsanın dışarıya karşı maskeleri vardı çeşit çeşit, çıkarılması kolay... Bir de kendi kendine karşı olanlar vardı, çıkarılması zor... Hele geç yapıştırılmışlar... Boğulan adam, maskesini sıyırama-

Eş kişiler zinciri... Çetin'den Demirel'e... Kahramanlarım bugünün Türkiye'sinde «olay» haline gelmiş kişiler!

Kiminin sağa, kiminin sola, kiminin her tarafa dağılmış olmasına rağmen, benzerlikleri o kadar çok ki, bazen tümünü tek kişi olarak görüyorum!... Onun için eş kişiler...

Başarı, eğer gürültü koparmaksa, koparmışlar. Eğer maddi rahata ulaşmaksa, ulaşmışlar, önemli rol oynamaksa, oynamışlar...

Kişiyile efsanesinin arasındaki çatlak, kişiyile etkisinin arasındaki orantısızlık, kişiyile oynadığı rol arasındaki uyumsuzluk ve değerleri tepetaklaklaşmış bir düzende, kişiyi «sosyal olay» haline getiren mekanizmayı sökmek, beni ilgilendiren bu...

Dediler ki, bana, yazının adını: «Kaptı Kaçtı İmparatorları» koy... Yok... Belki daha çarpıcı ama, doğru değil... Bir an, «Ekmek ve İtibar Üzre» diyecektim, sonra «Eş Kişiler Zinciri» dedim...

Eş kişiler... Hepsi Cumhuriyet kuşağından... Eş kişiler, sağcı, solcu, kendimci, ama ne kadar eş!...

Nimet ARZIK

— «Parti değil, turşu bile kuramazsın» diye omuz silmişti. Muhip Dranas onu masaların arasında kovalamıştı.

Hikâyenin doğruluğuna kalıbı basamam. «Confabulation» cinslerini incelememişim. Sonra, Çetin «espri yapma» illetine yatkınmıştı, o zaman, şimcik büyük büyük büyük «Pontif» olunca azıcık sıyrıldı. Daha büyük «pontif» haline gelince, inşallah, hakaret etme illetinden de kurtulur... Büyüklük duygusu çok şeylerden kurtarıyor insanoğlunu!...

«Kendi pahasına» olsa da, bu cins anekdotları yaymayı severdi.

Yirmibeş, yirmialtı yaşlarında...

Sosyalizmin, «S» sini etmiyordu. «Komprador» kelimesini galiba henüz bilmiyordu. İmperializm lâfıysa «uzayındaydı». Sömürücü deyimi, yabancı. «İstanbul dükalığı» henüz keşfinin dışındaydı: İstanbulluydu kendisi... «Dedesi Hasan Paşa» çocukluk hâtıralarıyla sarmış dolaş, şuur altında yatıyordu.

Ara sıra: «Biz gazeteciyiz, yazarız haaa» diye korkan varsa korkuturdu.

Kendi korktuğu da, hangi gazetede çalışıyorsa, o gazetenin muhasebecisiydi, kendisinin itiraf ettiği gibi... Bu noktada, son derece içtendi. Çünkü evliydi. Arka arkaya bozuk düzenimizde gözünü açan, çocuklarından sorumluydu...

Dünyaya açtı. Zekâsı kıvraktı. Sataşması daha çocuksu, daha az kırıcıydı. Bir D.P.'li milletvekili ne:

— «Biz, abimizin ekolündünüz» diye komplimanlar yapardı devamlı. O D.P.'li milletvekili, Çetin'i, «dil belâsı», askerde kafasına asılı kılıçların gölgesinden, defalarca kurtarmıştı da!...

Pohpohlaması da, espriyle bezemiş olduğu için, hoştu!...

Popüler bir «kahraman» ne çok istihaleler geçirir. Yutabilmek için, bu istihaleleri bilmemelii!...

Hayatta, gıpta ettiği iki kişi

dığı için ölmüştü. Bazılarinki, iç maskelerden bahsediyorum, birdenbire sıyrılrsa, ölürlere, kendilerine karşı da, topluma karşı da... Çetin'in, kendisine karşı taktığı'nın sağlam kalmasını isterim, onun için... Hiç olmazsa, bir takım genç yaratık kendine bir yeni «idôle» buluncaya kadar!...

* * *

... İyi tanıyor musun deseler, o tipi iyi tanırım derim. Çetin Altan, o iyi tanıştığım tipin uç vakası. Kendisini çok gördüm bir zamanlar ve az konuştum, (sözü kimseye bırakmazdı ki...) Lâfına değil, kendi görüşlerime dayanıyorum...

Paris'te gazetecilerle beraberdi, onüç sene önce. Ufaktı tefekti, esmerdi, genç bir ecirdi. O zamanın «ecirlerinin» psikolojisini taşıyordu. Boşboğazdı. Daha ha-

keti meslek edinmemişti. Şekspir'in «Bir Yaz Gecesi» nin hoplamalı zıplamalı Puck'üne benziyordu, azıcık alaturka tarafından...

Büyük aklıları vardı, büyük iddiaları yoktu. Paris'in göbeğinde, uzun uzun, Dranas'la bir kavgasını anlatmış ve çevredekileri güldürmüştü. Güldürebiliyordu.

O senelerde, «kerahat saatinde», gazeteciler, Karpiç Lokantasının, uzun bacaklı bar iskemlelerine tırmanır hoşbeşleşirlerdi. Çetin Altan arılığını yeni kavramış bir arı örneği, onu bunu içnelerdi.

Dranas:

— «Bir parti kuracağım» diye salık vermişti. İnsan o saatte, parti de kurar, imparatorluk da...

Çetin:

Sucuk yiyen vatandaş!

vardı: Ecirlik çemberini bileğinin gücüyle kırmış olan Metin Tokar ve bir gazete sahibi olan Bedii Faik.

Kendince, onlara göre geride kalmıştı: Telâfiye girişti. Hayatının ilk telâfisi bu.

Onların sahasının dışında bir ün yolu seçti. Az zaman sonra ilk piyesi Çemberler'i, Küçük Sahne'de oynattı.

Çemberler, çember çevirmeyi yeni bırakmış ve aynı zamanda, çocukluğu mutsuzca geçmiş bir yazarın «müsameresiydi». O devrede, daha değer ölçüleri teşekkül etmemiş olduğundan, Fransızcaya çevirmem için bana geldi. Muhayyelesinde, eseri Paris'te oynanıyordu ve Paris'i yıkıyordu.

Kırmadım. Hattâ dürüst davranmadım: Eserin entipüften olduğunu, hiçbir değer, hiçbir orijinalite taşımadığını söylemedim kendisine... Öylesine hevesliydi ki... Öylesine istahlıydı ki... İlk hevesler de, benim için o kadar değerlidir ki!...

Ben dikte ettim, o Fransızcasını güçlülükle yazdı... Sonra nedense çeviri hevesinden vazgeçti ve bir daha görünmedi.

* * *

Zaman geldi, zaman geçti. Gâh, «Balkabağı» diye bir yaprak çıkardı. Gâh, «Portreler» çizdi (Fena değildi portreleri). Burada bir dönüş yapmak zorundayım. Hiç eğilgen olmayan Ertuğrul Muhsin, nasıl bu piyesi kabul etmişti ve bütün bekleyen piyesler zincirinin üzerinden, silsileyi altüst edip nasıl oynatmıştı bilemem. O da belki ilk hevesleri kırmayı sevmiyordu. Belki de Çetin'in tatlı dili, engelleri yenmişti. Tatlı dili ve çabası... O tatlı dili Cüneyt Gökçer'e de kullanacaktı ki «şipsak», Mor Defter'i ve Yedinci Köpek'i oynadılar... Cüneyt Gökçer gerçi, Muhsin kadar «zor» bir insan değildi, piyes seçiminde!...

Bu müsamereler, Çetin'in, «auteur dramatique» ününü de perçinledi kendi gözünde, birçoklarında de!...

Meclis'te, bir gün tiyatrodan bahsederken «Ben anlarım tiyat-

rodan, siz anlamazsınız» diye yarıldı kürsüde. Ve kimse kıpırdamadı. İstanbul dukağından gelmesi, Anadolu'nun boynu büküklüğünden gelenleri, a priori, yıldırdıyordu. Kimse çıkıp da:

— «Mademki bunca anlıyorsun, neden kendi piyeslerini ıslıklamıyorsun?» demedi.

Napoleon der ki:

«L'adversité a manqué à ma fortune». Çetin'in de felâketi bu: Ciddi engel çıkmamış karşısına... Çıkması için kişiliği yeter derecede ne sarp, ne ilginç, ne yalın, ne kuvvetli... Bütün feryatlanmalarına rağmen, hep imtiyazlı-

ların arasında olmuş ve ve ve de, daha hiçbir «dar boğazdan» geçmemiş...

Aç mı kalmış, kendisinden pek daha büyük yazarlar gibi?...

Hayır: Askere bile gittiğinde, o kadar atıp tuttuğu Mümtaz Faik Fenik, gazetecilik kardeşliğine uyarak, ailesini geçindirebil sin diye ona çeviriler vermiş. Doğru mu, yalan mı?...

Büyük yazar Aziz Nesin gibi. hücrelere mi dalmış çıkmış. Yooo... Bir tek gün galiba, hayatında, o da Emniyet Müdürlüğünde kalmış sabaha kadar ve sonradan, etleri cımbızla kopa-

rılma işkencesine tâbi tutulmuş gibi gürültüsünü etmiş: İyi gürültücüdür!...

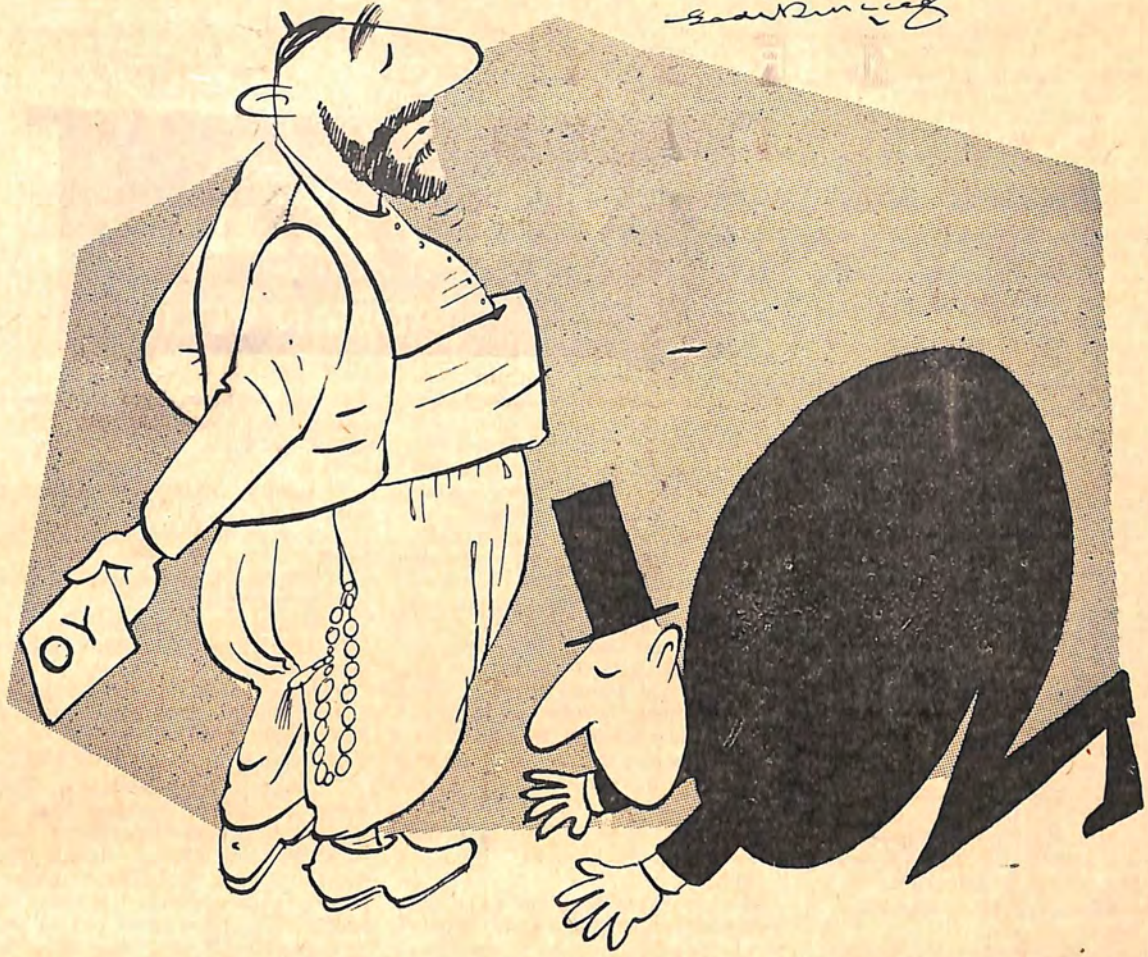
İlhami Soysal gibi, pestilleme dövülmüş müdür?...

Hayır!...

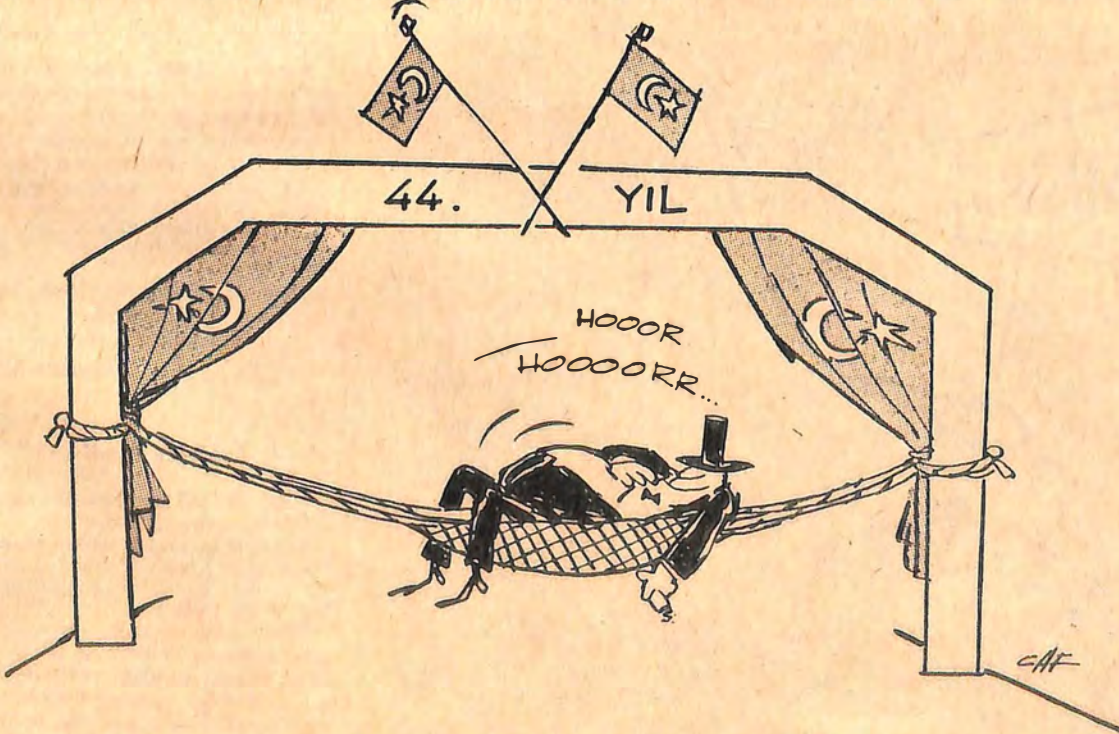
İstedigi kadar çığırılmış, istediği kadar pala sallamış. Tekrarlıyorum, hiçbir zaman dar boğazlardan geçmemiştir, Allah sokmasının, çünkü dayanamaz!...

Otomobili bir gün İstanbul - Ankara yolunda tersine çevrilmiştir de, zamanın Devlet Başkanı geçmiş olsuna yâverini göndermiştir... Yok yok, bu bozuk düzende (kendi öyle diyor), düşünceye bunca saygı olsaydı, Çetin'den çok büyüklerinin, otomobili değil, hayatları altüst olduğunda, başka türlü hareket edilirdi. Çetin, bu bozuk düzenin (kendi söylüyor), kabullenmiş, benimsemiş olduğu bir olaydır... Benimsetecek yönleri vardır çünküm...
* * *

Hayatının ikinci telâfisi, ben ce, Aziz Nesin'le tolaşmasından doğdu. Aynı sürümlü gazetede bir süre boy gösterdiler. Aziz Nesin, ağırlığınca, Çetin de... ağır lığınca!... Ağırlıklar, uymadı!... O dolu, o çığırksız çığırışların yanında, patırtı, insanın kulağını bile tırmalamıyordu. O sırada, «yarışma», Çetin Altan'ın psikolojisi yarışmacıdır, hırsıyla «dopinglendi». Oldukça kitap karıştırdı. Oldukça geliştirdi. Kıvraklaştı. Mizah yönünden çok hoşlanılacak yazılar yazdı, kahve höpürdetir gibi okunacak yazılar, ağı gibi içilecek değil...
(Devamı var)

Yazısız

Tak-ı zafer!

«Yalan Haberleri Yalanlama Genel Müdürü» Hüsamettin Kuloğlu, azametle masasına kurulmuş, o günün bütün gazetelerini önüne alınıp, hepsini birer birer karıştırıyordu.

Onun masasının tam karşısına, yusuvarlak, başka bir masa yerleştirilmiş, etrafına da, birbirinden güzel beş genç kadın oturmuştu. Hepsinin önünde, silindirine kâğıt takılmış birer yazı makinesi vardı.

«Yalan Haberleri Yalanlama Genel Müdürü», önündeki gazeteden başını kaldırıp gözlüğünü çıkardı. En baştaki hanıma döndü:

— Ziyet hanım, dedi, lütfen yazarmısınız?

— Buyurunuz beyfendi, hazırım. Sizi bekliyorum.

— Yazın öyleyse...

Festival Gazetesi Yazı İşleri Müdürlüğüne,

Sayın gazetenizin 16 Ekim 1967 tarihli ve 527 numaralı sayısının birinci sayfasının üçüncü sütununda intişar eden «Leylâ hanımefendinin kaba etine kıymık battı» başlıklı yazı incelendi. Bu yazıda bahis konusu edilen Leylâ hanımefendi, milli berberimiz Nuh'un dükkânına girip de mizanpli sandalyesine oturduğu anda, hafif bir çığlıkla birdenbire yerinden fırlamış olup, niçin bu çığlığı attığı araştırıldığında, iskemlenin üstüne kazara düşürülmüş olan bir toplu iğnenin, bacağının iç kısmına hafifçe battığı, fakat ete sapsanmadığı görülmüştür. Her berberde rastlanabilecek bu olayın, gazetenizin birinci sayfasına yerleştirilmiş olması dikkatimizden kaçmamıştır. Oysa:

1 — Leylâ hanımefendi, berbere haftada iki defa gitmekte olup şimdiye kadar buna benzer bir olayla karşılaşmış değildir.

2 — Leylâ hanımefendinin etine batan şey, kıymık değil, basit bir toplu iğnenin ucudur.

3 — Mezûr toplu iğne kaba etine değil, sağ bacağının iç kısmına hafifçe dokunmuş ve zarif bir çizik de yapmıştır.

4 — Leylâ hanımefendi o gün, gazetenizin belirttiği şekilde dömi-sezon bir tayyör giymiş olmayıp, tweed bir etek üstüne kavuniçi bir yün blüz giymişti.

5 — Leylâ hanımefendinin hafif çığlığı üstüne durum anlaşıncı, Milli Berber Nuh tarafından süratle celbedilen bir hekim, hastanın yaralı nahiyesine derhal joy parfümü ile masaj yapmış ve ağzı ile de «hüfff, hüfff» demek suretiyle, hastanın ısırtabını beş dakika içinde gidermiştir. Toplu iğnenin gazetenizde kıymık olarak ifade edilmesi, ayrıca iğnenin battığı nahiyesinin de kaba et diye tarif olunması, halkı heyecana vermek niyetiyle yapılmış, maksadı mahsusa müstenit yayın mahiyetinde görüldüğünden, Basın Kanununun 19 uncu maddesi gereğince keyfiyetin, ilk çıkacak nüshasının aynı sayfa, aynı sütununda, aynı punto ile yalanlanmasını rica ederim.

«Yalan Haberleri Yalanlama Genel Müdürü» masanın üstündeki bardaktan bir yudum su aldıktan sonra, sordu:

— Yazdınız mı Ziyet hanım? Bu heriflere böyle lâzım. Gerçekleri tahrif ederek kamu vicdanını bulandırmaya kalkışmaların, lâzım oldukları muamele budur.

— Yazdım beyfendiciğim.

— Peki, bu iş tamamlandı... Şimdi siz yazın Nurinnisa hanım. İki kopye olacak.

— Başüstüne beyfendi, hazırım...

— Yazın o halde...

Hayırlığın Gazetesi Yazı İşleri Müdürlüğüne,

Sayın gazetenizin 17 Ekim 1967 tarihli ve 1005 sayılı nüshasının, altıncı sayfa, sekizinci sütununda yayınlanan «Müştaşar beyfendi son günlerde fazla miktarda kızılçık murabbar yiyor» başlıklı yazı incelendi.

Filhakika, yazıda adı geçen Müşttaşar beyfendi, bir meseleyi incele-

mek maksadıyla Muğla ilinin Köyceğiz ilçesine giderken, kendisini candan seven görevliler tarafından otomobilinden indirilmiş ve hemen oracıkta kurban edilen bir kuzu alelacele pişirilerek sayın müştaşara ikramda bulunulmuştur. Ancak, kebabı fazla biber katılması ve kebabtan sonra da kavun ikram edilmesi yüzünden, sayın müştaşarımızın sindirim organlarında hafif bir mülâyemet müşahade edilmekle, hemen dâvet olunan bir eczacı kalfası, sayın müştaşara gerekli ihtimamı göstermiş, gerekli tedaviyi yapmış, gerekli ilaçları vermiş ve süratle şifaya kavuşan müştaşar beyfendi, vecdâdan kurtulmakla kalmayıp yol boyunca bilâtaaffün (koku nesretmeden) seyahat etme imkânını bulmuştur.

İmdi:

Kızılçık murabbar her ne kadar mülâyemeti önleyici ise de, müştaşar beyfendi tarafından kullanılması ihtiyac bulunmayan bu madde-nin, istihlâk edildiği şeklindeki haber baştan başa uydurma olup, kamu oyunu bulandırıcı nitelikte görülmüştür. Bu bakımdan, işbu yalanlamanın Basın Kanunu gereğince, gazetenizin ilk çıkacak sayısının

da, aynı sayfanın aynı sütununda, aynı punto ile yayınlanmasını rica ederim. Yazdınız mı Nurinnisa hanım?

— Yazdım beyfendi, hepsini yazdım.

— Hayriye hanım gelmedi mi bugün?

— Hayriye hanımı başka servise vermişler beyfendi.

— Hangi servise vermişler?

— «Porselen Yolsuzluğu Masası» na vermişler.

— Kim vermiş yahu? Dairenin çalışma sistemini, niye bana danışmadan değiştirmeye kalkıyorlar?

— Valla bilmiyorum beyfendi...

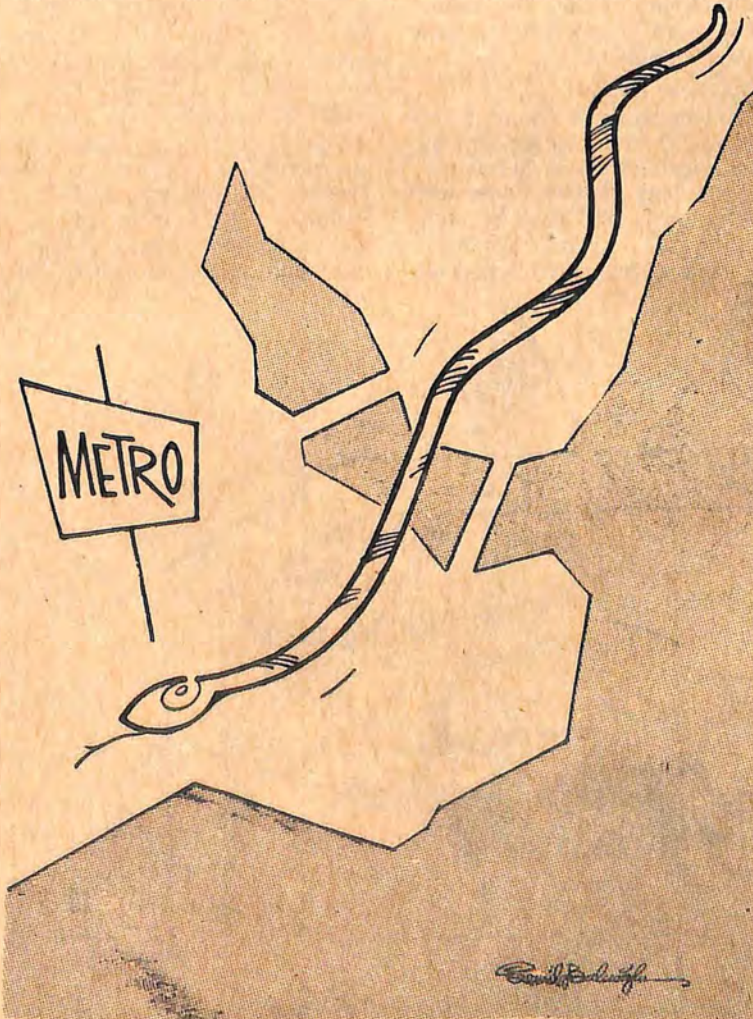
— Canım, yüz sefer söyledik. «Porselen Yolsuzluğu Masası» nda üç sekreterin çalışması yeterlidir. «Karışık Zeytinyağ Masası» nı, bir daktilo ile takviye ettik. Pervin hanımı «Bozuk Gıda Maddeleri Masası» na verdik. Böylelikle, işleri pekâlâ idare ediyorduk. Benim haberim olmadan, niçin memurların yerleri değiştiriliyor?

— Efendim, Yekta bey bu sabah değiştirmiş.

— Yekta beyi biraz çağırır mısınız buraya?

Nurinnisa hanım yerinden kalktı.

— İstanbul'un Metro dâvası yine ortaya atıldı. —

Yılan hikâyesi!...

Bir koşu dışarı çıktı. Biraz sonra geri döndü. Onunla beraber uzunca boylu, zayıf, kara kuru bir adam da içeriye girmişti.

Genel Müdür sordu:

— Yekta bey!...

— Buyurun beyfendimiz...

— Hayriye hanımı «Porselen Yolsuzluğu Masası» na siz mi verdiniz Yekta bey?

— Evet beyfendi.

— Ama bana bir şey sormadınız.

— Siz fazla meşguldünüz efendim.

— Bir daha kendi kendinize iş görmeyin lütfen. Şimdi onu tekrar «Adese Tetkikatı» servisine veriniz.

— Başüstüne beyfendi.

— Başka ne haberler var?

— Efendim, gazetelerdeki uydurma haberleri, daha iyi seçebilmek için Zeiss marka iki dürbün satın almak için ilân verecektik. Sonra bir de, pahalılık konusundaki teklifler için teksir makinesi siparişi edecektik. Çünkü kaç kopye yazarsak yazalım, makine ile başa çıkmıyor beyfendi.

— Evet, teksir makinesine öteden beri ihtiyaç var. Beş on gün daha dişimizi sıkalım, yakında iki tane makinemiz olacak. Başka ne haberler var?

— Efendim, bir de şey var. Pürtelâş gazetesi, gene bir yerden bir şeyler sızdırmış.

— Ne sızdırmış?

— Bakın, okuyayım efendim. Biraz önce cebime koymuştum. Nasıl da haber alıyorlar, bilmem ki!...

— Mesele nedir canım?

— Okuyayım da dinleyin efendim: «Güvenilir kaynaklardan öğrendiğimize göre gazetelerde yayınlanan haberleri yalanlama işiyle görevlendirilen bir «Yalan Haberleri Yalanlama Genel Müdürlüğü» kurulmuştur.

Genel Müdürlük, basının faaliyetini büyük bir dikkat ve hassasiyetle incelemek üzere, çeşitli servislere ayrılmıştır. Şimdilik «Porselen Yolsuzluğu», «Karışık Zeytinyağ», «Bozuk Gıda Maddeleri» ve «Değişik Konular» masaları teşekkül etmiş ve faaliyete geçmiştir. Yeni kurulan umum müdürlüğün tek milî amir ve memurları gözlüklüdür. Personele ayrıca, gözlük ikramiyesi adı altında, her ay bir maaş nisbetinde prim de verilecektir. Teşkilâtın Genel Müdürlüğüne Hüsamettin Kuloğlu getirilmiştir.» Havadis işte bu, beyfendi.

Genel Müdür, öfkesinden deliye dönmüştü. Karşısında oturan hanımlardan birine döndü:

— Suzan hanım, lütfen yazın, dedi.

«Pürtelâş Gazetesi Yazı İşleri Müdürlüğüne,

Palavracı gazetenizin son sayısında «Yalan Haberleri Yalanlama Genel Müdürlüğü» kurulduğuna dair, baştanbaşa zırva ve aptalca bir haber yayınlanmıştır. Bu haberi yarın, Basın Kanunu gereğince, aynı sayfanın, aynı sütununda, aynı punto ile yalanlamazsanız namussuzum iki gözünüzü birden patlatacağımı bildiririm.

Yalan Haberleri Yalanlama Genel Müdürü

Hüsamettin Kuloğlu

Adnan VELİ

✱

Yanlış tedavi

«Ben Başbakan olursam, vergi adaletini sağlayacağım.»

Kendini Başbakan adayı gören bu zat kimdir dersiniz? İnönü mü? Hayır. Ecevit mi? Değil. Feyzioğlu mu? Hiç değil. Peki kimdir? Bölükbaşı!..

Tanrı dert verip de derman aratmasın insana. Bilirsiniz, üstad önce parti kurucusu oldu. Parti lideri oldu. Şair oldu. Sonra sinirleri bozuldu, entelektüel sürmenaj oldu. İyi tedavi görmemiş olmalı ki, hastalığı ilerliye ilerliye Başbakan adayı oldu!

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Değirmen

BİR değirmen var, kanatları durmadan dönen, dişleri durmadan öğüten bir değirmen.. Eski bir değirmendir bu, temeli yüzyıllar önce atılmış, kapaşı yüzyıllar önce açılmış, dişleri yüzyıllar önce bilenmiş...

Nasıl mı dönüyor?... Elektrikle değil, benzinle, mazotla değil... Rüzgârla!

Yel, ne yönden eserse essin, kanatları döner bu değirmenin: İster sağdan essin, ister soldan...

Gizli ağızların kızgın nefesleri, gizli ağızların öfkeli solukları yeter o kanatları döndürmeğe, yeter o dişlileri işletmeğe...

Bu değirmene saldıracak Donkişot'u daha analar doğurmadı!

Ne mi öğretir bu değirmen?... Yoook, ne buğday çuvalları girer onun kapisından, ne çavdar çuvalları!

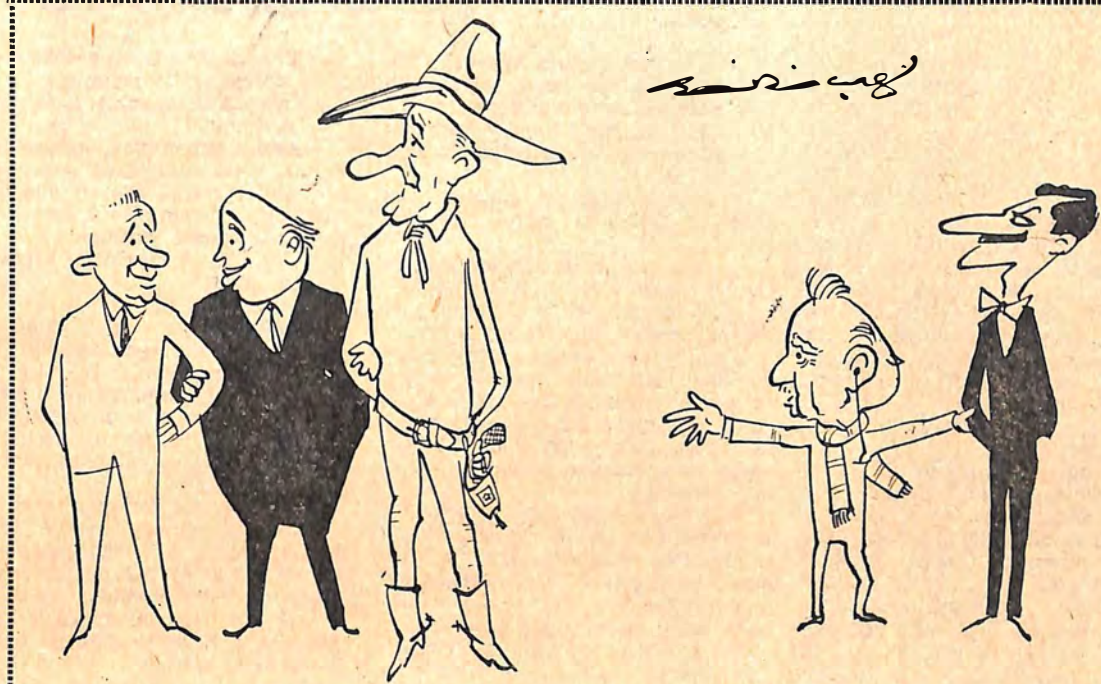
Bu değirmen, yalnız insan öğretir... Ama, her insanı değil! Sıradan insanı, sürüden insanı dişlerine vurmaz bile!

Atınız çarkın ağızına çalı sakalı bir yobazı, tek teli incinmeden geri kusar!

Atınız bir politika esnafını, pantolon ütüsü bozulmadan dışarı tükürür!

Ama, kafasında bilgi, kalbinde duygu, gözlerinde iki damla sevgi ışığı yanan bir gönül adamını atınız, hayır, atmayınız, uzaktan gösteriniz bu değirmene, çarklarının yamyam dişleri, kaçınılmaz bir mıknatısla çeker, ısırır, öğretir, yok eder.

Yalnız Atatürk'ün sağlığında, bu insan eti yiyen, insan kanı içen hortlak aç kaldı... Yalnız, tarihimizin o altın çağında, ışık dolu kafalar ve gönüller onun dişlerinden kurtuldular!

— Yahu, Ecevit!... Bize ortanın solunda da yer kalmadı!..

Son yıllarda, uzun tırnaklı pençesini Üniversiteye kadar uzattı bu vampir: Öpülecek aziz elleri bileklerinden tutup ısırmak için!

Kalemimi partilerin kapisından içeri sokmayım: Hepsi, hepsi, hepsi değerler mezbahasıdır!

Atatürk'ün ölümünden sonra, kalem efendisi devlet adamı oldu. Büyük varlığıyla her koltuğu dolduracağını sanan İnönü, bunun için 1950 Mayıs'ında koltuksuz kalmıştır.

Adam mı yok?... Vaaaar, Ama, adama tahammül yok!

Kinin, hasedin, garazın avurdu nu şişire şişire üflediği değirmen hâlâ, hâlâ, hâlâ dönüyor... Her gün yeni bir ümidi, yeni bir şevki, yeni bir değeri öğreterek...

Cehalet, her dönemeçte bir pus kurmuş, avlanacak kalb, avlanacak kafa, değirmene sürüklenerek kıymet arıyor...

Ne söyleyim, tez günde kanatları kırılınsın, dişleri dökülsün inşallah!

Yusuf Ziya ORTAÇ

24 Mayıs 1962

En büyük Bayram

ANNEMİN yüzünü Cumhuriyet açtı. Odama, kafeste çelenmeden akan güneş, Cumhuriyettir. Denizin altında ve bulutların üstünde dolaşan nesil Cumhuriyetle yaşıt!

Yurdun her bucağını, çelik bağlarla sınırlara o düğümledi. Şu nehirlerin üstüne, beton köprüleri o kuruyor. Şu sıtma yatağı bataklıkları kurutan odur ve şu bacaların başından yıldızlara savrulan siyah saçlar, onun dumanları!

Yağız profili, bir hudut dağından göğün mavi kadifesine gömülen Türk erinde onu selâmlıyoruz: Bu karnı tok, sırtı pek, silâhi yepyeni asker odur!

Türk tarihini, Bursa ovasından alıp Orta Asya derinliklerine o götürdü. Türk kültürüne Arap ve Acem sınırlarını o kapadı ve Türk diline ana yurdun iç kapılarını o açtı.

Karagöz perdesinden opera sahnesine bu onsekiz yılda geçtik. İslî çıra, elektrik oluyor; kerpiç, beton!

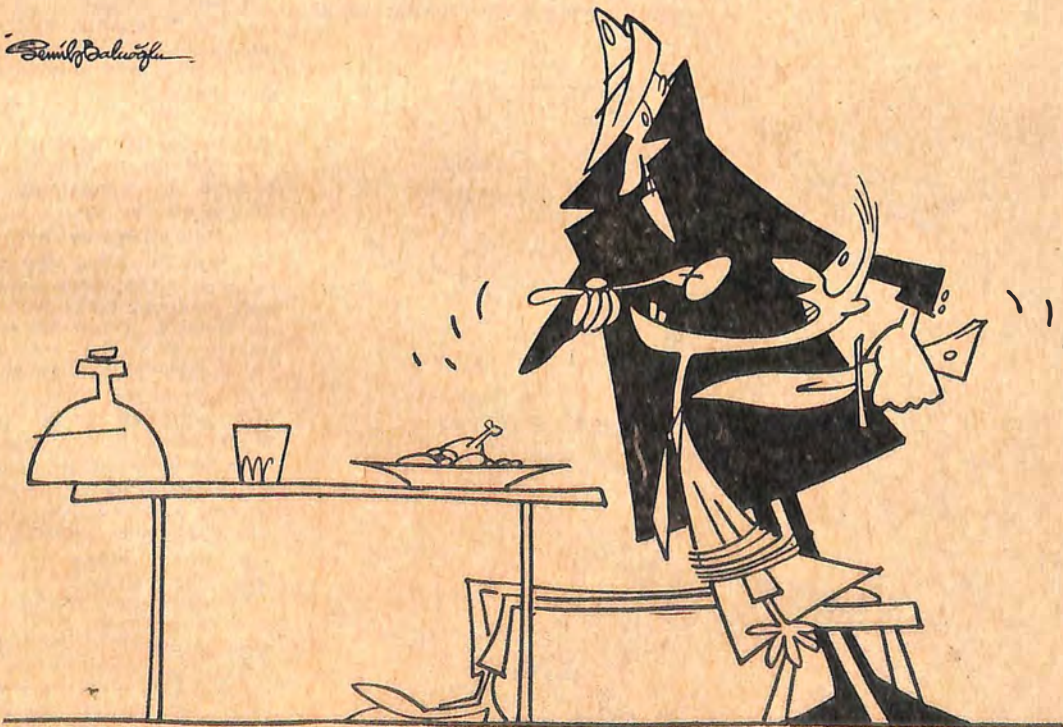
Dini bayramlar bile, Cumhuriyetten sonra daha çok Türkleşti: Ağzımızı Alpullu şekerleriyle tatlandırıyoruz. Sırtımıza giydiğimiz elbiselerin kumaşı yerli fabrikalarımızın, çocuklarımızın verdiğimiz mendillerin ipeği bizimdir.

Yeryüzü, ölüm toplarıyla sarılırken, bayram topraklarının neşesi içinde birbirimizin ellerini sıkalım: Kutlu olsun!

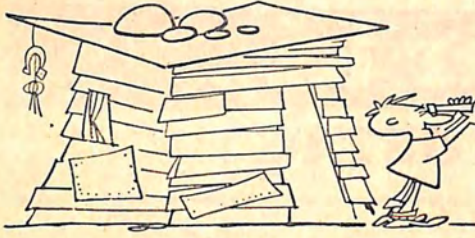
Yusuf Ziya ORTAÇ

30 Ekim 1941

— Hiçbir gıda maddesi kolaylıkla yenmiyor. —

Yazısız

BİR KOLAYLIK GÖSTEREYİM

Vedaî SAYGEL

JNSAN, apartmanımı bir evin yer altındaki üçüncü katına çırpıştırılmış bir göz odasına sekiz nüfusla sığışmaya çalışır, 450 liralık aylık gelirinin 200 lirasını da ev kirasına ayırırsa ne olur? Her halde kalan 250 lira ile bir ay nasıl geçinebileceğini daha düşünürken tozuttur! Hamdolsun ben tozutmadım. Ya da sekiz kişiyi doyurmaya çalıştımdan, tozutmaya vakit bulamadım! Kimbilir, belki tam keçileri kaçırmaya niyetlendiğim sırada, «Gecekondu önleme bölgesinde» kurulmuş olan sosyal meskenlerin, muhtaç vatandaşlara dağıtılmaya başlandığının haberini aldım. Artık ne dersiniz deyin.

Şehir dışında kocaman bir mahalle meydana getirmiş bulunan «Sosyal meskenler» den yararlanmak için aranan nitelikleri sorduk soruşturduk, söylenenleri fazlasıyla kendimizde bulduk. Bu fırsat kaçırılmazdı doğrusu. Az maaşlılık, bizim maaşın yanında «Az» sözcüğü bile çok kalırdı. Nüfus çokluğu ise, bizimkileri iyice istiflemedin mi, yarısı sokakta kalırdı. Daha ne olsun du yanı?

Akl danıştığımız bir dost:
— Size vermezler ama, dedi, ben yine sevabına ne yapmanız gerektiğini söyleyeyim.

— Hay Allah razı olsun.
— Bugüne kadar hiç ev sahibi olmadığınız değil mi?

— Ev nerede, bile nerdeyiz birader? Bırak ev sahibi olmayı, bugüne kadar bodrum katlarından kurtulup, yeryüzüne bile çıkamadık!

— Öyleyse hemen bir dilekçe yazıp, İmar ve İskân Bakanlığına postalayın, tamam mı?

— Tamam. Başka?...
— Siz dilekçeyi postalayın hele, oradan gelecek cevaba göre hareket edersiniz.

Bütün sülâle kafa kafaya verip, yerli film senaryosu hazırlar gibi acı mı acı, dokunaklı mı dokunaklı bir dilekçe taslağı hazırladık ki, değmeyin gitsin! Şöyle bir göz gez-

diren, hıçkırarak ağlıyor! Hele anneciğim, bizim büyük oğlana dilekçeden iki satır okutup:

— Ayol, meğer biz neler çekmişik de haberimiz olmamış! diye iki saat dövünüyor!

Postaladık dilekçeyi. Ailedeki muhalifler başladılar moral bozmaya. Kimi:

— O evleri kendi partilerinden olanlara dağıtıyorlar, diyor... Kimi:

— Göreceksiniz bak, cevap bile vermiyecekler dilekçenize, diyor.

Yahu neden cevap vermesinler, mesken meselesinin partiyle ne ilişkisi var? Adamlar tam bir tarafsızlıkla yoksul vatandaşlar için vâdesi uzun, fiatı ucuz, taksiti küçük evler hazırlamışlar, sırası gelene veriyorlar.

Bir hafta geçmeden Bakanlığın resmi zarfını aldık. Verdikleri cevapta «Mahalli muhtardan bir fakir ilmühaberi çıkararak, dilekçenizi bulunduğunuz ilin İmar ve İskân Müdürlüğüne verin» diyorlardı.

Bu iş yarı yarıya oldu sayılırdı artık. Demek, fakir fukara için yaptıkları evleri partilerinden olanlara veriyorlar ha? Gidi torpilciler sizi! Bana verilen eve şöyle beyler gibi kurulum da, çatlayın patlayın hasedinizden!

Koştum muhtara. Güleç mi güleç. Ağzından bal, yüzünden nur akıyor muhtarın. Vatandaş hizmet duygusuyla oturduğu iskemlede kıvrır kıvrır kıvrıyor:

— Emirleriniz başımın üstüne, dedi. İstedığınız fakir ilmühaberini verim ama, sizin hakikaten muhtaç durumda olduğunuzu nereden bileyim?

Öyle ya canım, adam üç kat yerin dibinde oturduğumu, 450 lira maaşla kira dahil sekiz kişiye baktığımı biliyor ama, muhtaç olduğumu nereden bilsin?

Komşulardan iki kişiyi şahit göstererek aldığım ilmühabere dilekçeyi de ekleyip, dayandım İmar Müdürlüğüne!... İlgili memur sordu:
— Gecekondu var mı?

— Yok, dedim. Zaten gecekondu olsa, neden ev isteyeyim?

— Öyleyse alamazsınız! demez mi?

— Bre aman!

— Amanı zamanı yok, alamazsınız! Elimde yetki olsa, seve seve yaparım işinizi. Hattâ, «Taksit bile istemez, alın hediyem olsun» derim. Fakat muamelenizi yürütemem!

— Peki, bu durumda ne yapmam gerekir acaba?

Kulağıma eğildi:

— Önce bir gecekondu yapın, diye fısıldadı. Siz gecekondu yapımı ile uğraşırken, nasıl olsa Belediye Zabıta memurları gelip yıkarlar, bu yıkım işini de bir zabıta tesbit ettiniz mi, kanunun öncelik tanıdığı bir muhtaç vatandaş olur çıkarsınız!

— Hay ağzınız dert görmesin.

Her «muhtacım» diyene o evlerden vermezler ha?... Sizi fesat herifler sizi... Sanki hükümetin sosyal çabalarını baltalayacaklar da, ellerine bir şey geçecek! İnsan yoluyla yordamıyla hareket ettikten sonra, neden evsiz kalsın?

Koştum bizimkilerin yanına... Alahtan, karımın kolundaki üç bilezik imdada yetiştirdi de, ondan bundan borç istemek zorunda kalmadık. Karıma:

— Şu bileziklerin ikisini çıkart da satalım, dedim, bütün aile ayaklandı!

— Neden?...
— İşimizin olması için, önce bir gecekondu yapmamız gerekiyormuş da ondan!

Yedi ağızdan, yedi ayrı ses birden çıktı! Yok efendim gecekondu olana muhtaç vatandaş mı denirmiş, mesken sıkıntısı diye bir dertleri mi kalırmış, ipe sapa gelmeyen bir sürü lakırdı! İçimizdeki muhalifler de:

— Partiye girmezsin, seçimlerde oy'unu onlara vermezsin, üstelik hangi yüzle ev istersin! Verirler mi? diye başlamadılar mı yeniden!
— Yahu, adamlar ne yapsın kardeşim, kanun öyle emrediyor. «Gecekondu önleme bölgesindeki sosyal

meskenlerden yararlanmak isteyen yoksul vatandaşların, en azından bir gecekonduya sahip olmaları gerekiyor» diye madde var kanunda! Gene dua edelim ki, ihtiyaç sahiplerinin köşk veya apartman sahibi olmaları şart koşmamışlar.

Üzüm ve limon sandıklarını keeste olarak kullandık, şehrin en güzel yerinde yaptığımız gecekonduyu bir günde tamamladık. Hayret, belediyeclerden ne gelen var, ne duyan! Bir dost:

— Çabuk bitirmeyecektiniz, dedi. Adamlar müneccim mi, falan yerde gecekondu yapıldığını şıp diye anlaşırlar? Memurların gözlerine ilişene kadar yakın yakın, yeniden yapın!

Tam bir hafta yıktık yıktık yeniden yaptık. Bir insan evladı çıkıp da:

— Kolay gele arkadaşlar, ne yapıyorsunuz böyle? diye sormadı.

Kulübeye üç yatak attık, babamla iki oğlani bekçi bırakıp, bizim gecekonduyu yıkacak memurları beklemeye başladık!

Üçüncü haftanın sonunda babam:

— Bunun bir çaresini bul, bizi buradan kurtar, diye dayattı. Belediye mi, hükümet mi, kim bakıyorsa bu gecekondu meselesine, kaçak inşaat yaptığını git söyle bari. Hemen gelip bu musibeti yıkarlarsa yıkarlar, yıkmazlarsa bir haftaya kalmaz buradan bizim cenazemizi çıkarırlar!

Koştum Belediye Zabıtasına. Dedim:

— Falan yerde yaptığımız gecekondu...

Memurlardan biri sordu:

— Arkadaşlar gelip yıktılar mı?
— Yok, dedim, nerde bizde o şans?

Adam şaşırды:

— Yağmurdan fırtınadan kazaya mı uğradı?

— Yool...

— E, n'oldu gecekonduya?

— Hiç. Bitirdik, tamamladık, içine girdik, bir aydır da oturuyoruz.

Adam dinleyip dinleyip:

— Oh, güle güle oturun, demez mi?

— Şimdi bizim gecekonduyu yıkmayacak mısınız yanı?

Yıkamazlarmış. Çatısı örtülmeden önce gözlerine ilişseymiş sevabına yıkaverirlermiş ama, inşaat tamamlandıktan, hele hele içine bir yatak atıldıktan sonra, ellerini süremezlermiş!

— Peki n'apıcaz şimdi?

Düşündü, taşındı:

— I-ıh, yıkamayız, dedi. Çatıyı örtmeden şikâyetle gelseydin işin görüldü. Hem madem yıkacaktınız, neden yaptınız?

Uzun uzun anlattım nedenini. Bayağı duygulandı adam:

— Yetkim dışında ama, madem muhtaç bir vatandaşsınız, bir kolaylık göstereyim size.

— Hay Allah razı olsun.

— Şimdi doğruca tapuya gidin, gecekondu kurdunuz arsanın kimin malı olduğunu tahkik edin. Devletince, İmar ve İskân Bakanlığına bir dilekçe ile hazine arazisine kaçak bir gecekondu yaptığınızı bildirin. Şahıs malı ise, tapu kayıtlarından adanın ismini, cismini, adresini öğrenip, kendisine müracaat edin. O, hakkınızda davâ açar, kazanırsa araziyi boşaltmanız emri çıkar, kulübeyi gene kaldırmazsanız mahkeme ilâmanı bir dilekçeye ekleyip Belediyeye verir, oradan ilgili komisyonlara havale edilir...

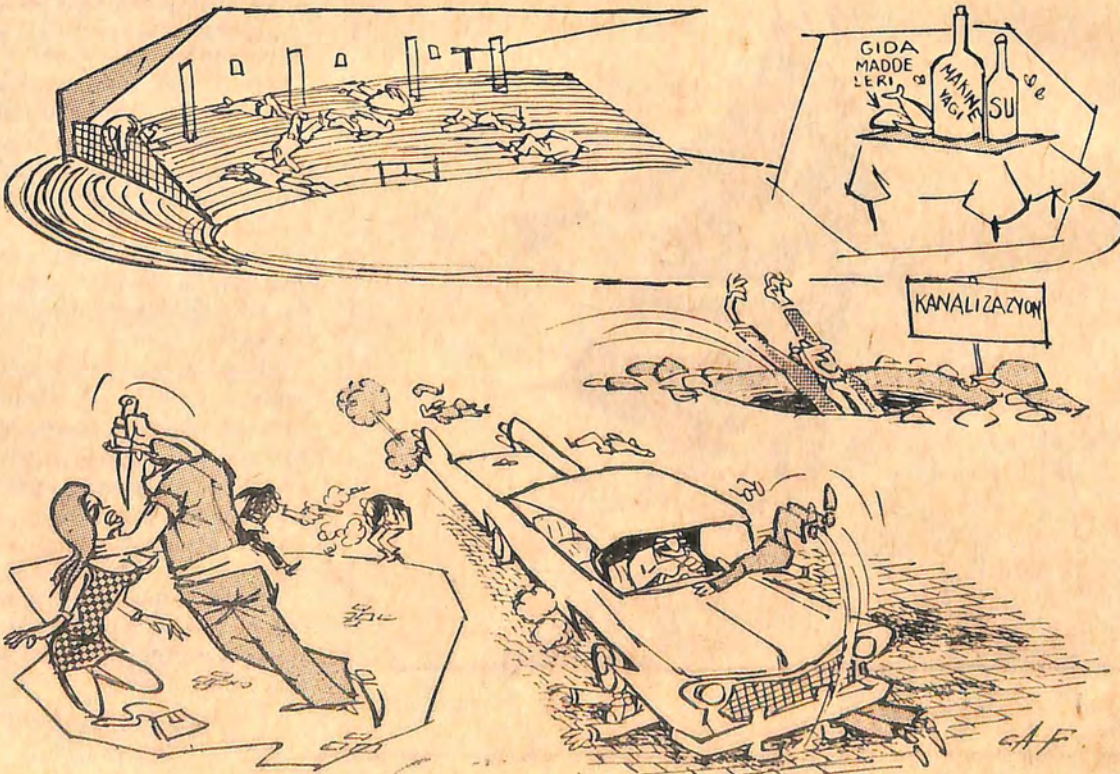
Dinleyen memurlardan biri:

— O çok uzun sürer, dedi. Ben sana bir kolaylık göstereyim, hatırladıkça dua etsen yeter. Şimdi siz gecekonduya mı oturuyorsunuz?

— Gecekonduya babamla iki oğlum var. Biz kira evindeyiz.

— Hah, o daha iyi. Ev sahibini kızdırıp, eşyanızı kapıya döktürebiliyor musunuz?

— Kızdırmaya lüzum yok. Bu ay da kirayı veremedik mi, eşyamız zaten kapıda!

İntihar olaylarının en az olduğu yer Türkiye. — Gazeteler —

Türkiye'de şaşılık
arttı. (Gazeteler)

— Oh, bu hepsinden mükemmel! Sosyal meskenlerin bir gayesi de, geçiminden âciz evsiz vatandaşların ev sahibi olmalarını sağlamaktır. Sokakta kaldığımızı bir zabıtla tesbit edip, buna muhtardan alacağınız fakir ilmihaberini de ekleyerek bir dilekçe ile İmar ve İskân Müdürlüğü Dilekçe Servisine verdiniz mi, işiniz oldu demektir.

Bir sevinçle çıktım daireden. İnsan muameleyi ne şekilde geliştirmesi gerektiğini bilir de, sosyal mesleklerle önem verilen bir devirde evsiz kalır mı?

Ay başında zorla kovdurduk kendimizi evden. Hem de yalvara yakara, ev sahibinin ellerine ayaklarına kapana kapana... Soluk soluğa masasına dikildiğim dilekçe servisindeki memur bir güler yüzlü, bir tatlı dilli, bir cana yakın insan ki, soramayın gitsin! Evrakları evirdi çevirdi:

— Bakın, dedi, kim öğrettiyse, yanlış yol göstermiş size. Sosyal meskenlerden ev sahibi olmak istiyorsunuz, değil mi?

— Evet.

Kafasını iki yana salladı:

— Yaa!... Göçmen misiniz?

— Değiliz.

— Gördünüz mü ya? Boşu boşuna dünyanın zamanını kaybettirmişler size. Vermezler.

— Peki, ne yapmamı tavsiye edersiniz?

— Çoluk çocuk bir aylığına yurt dışına çıkabilir misiniz siz? Kıyın paraya, hem ziyaret, hem ticaret de yapayın anasını satayım.

— Diyelim çıktık.

— Hah, çıktınız. İşiniz yarı yarıya oldu sayılır. Gittiğiniz memleketten iltica hakkı isteyip, tabiyet değiştirebilir, tamam mı?

— Eh, tamam diyelim.

— Orada üç beş ay kaldıktan sonra bir yolunu bulup, dönün geriye. Geldiğinizde ne olursunuz?

— Perişan oluruz!

Adam gayet nazik:

— Hayır hayır, dedi, göçmen olursunuz. Bir kere göçmen oldunuz mu, hükümet size iş de sağlar, yuva da kurar. Gördünüz mü ev sahibi olmak ne kadar kolaymış?

Allah razı olsun adamdan. Bize bu kolaylığı gösterdi de, gayrete geldik. Muhtaç vatandaşlar için yapılan sosyal meskenlerden bize ev vermezler ha? Gidi torpilciler siz! Hele sekiz nüfusa yetecek yol parasını bulayım, sekizimize birden birer turist pasaportu alayım, gittiğimiz yerde kendimize iltica hakkı tanıtayım, göçmen olarak döndüğümüzde hak-kim olan evi alayım da, çatlayın patlayın kıskançlığınıza!

Vedat SAYGEL.

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

İnsan denen meçhul

«Kadın gazeteci Eleni Vlahu, Yunan Cuntasına savaş açtı.»
«Yunan Cuntası, mini eteğe savaş açtı.»

İnsanlar arasındaki şu düşünce farkına bakınız Allahaşkına. Kimi kafalarla uğraşiyor, kimi popolarla!...

SALI

Yiyecek mi kaldı?

Önce hileli zeytinyağlar meselesi patlak verdi, sonra çorap söktüğü gibi arkası geldi. Tıp adamları sağlığa zararlı maddeleri saymaya, biz akıldan tutmaya yetiştiremiyoruz.

«Meksika buğdayı sağlığa zararlıdır.»

Eh, zararlıysa ekmeğe elimizi bile sürmeyiz!

«Yüzde 69 unda koli basili bulunan etli besin maddeleri sağlığa zararlıdır.»

Canımızı sokakta bulmadık ya, etin yüzünü bile görmeyiz! «İçinde patates ve badana boyası olduğu tesbit edilen kaşar peyniri sağlığa zararlıdır.»

Yemeyiz kardeşim, yemeyiz! «Dondurulmasında kola kullanılan piyasadaki yoğurtların çoğu, sağlığa zararlıdır!»

Eh, yağurdun yanından da geçmeyiz!

«İyi su diye satılan şişe sularının pek çoğu sağlığa zararlıdır.»

İçmeyiz birader, içmeyiz.

Cinayetlerin çoğalması da, sağlığa zararlı gıda maddeleriyle orantılı galiba. Günde üç öğün açıklanan raporları dinliyoruz, sonra da aklıktan ölmek için olacak, tutup birbirimizi yiyoruz!

ÇARŞAMBA

Neden bekliyoruz?

Beş yıl sonra kabul edileceğimiz Ortak Pazara narenciye, şarap, üzüm ve balık satacakmışık. Neden beş yıl beklememiz gerektiğini anlayamadık doğrusu. Satacağımız limon - portakal oluktan sonra ha Ortak Pazara sürmüşsün malını, ha Ortaköy pazarına!...

PERŞEMBE

Bir o kaldı

İlkokulların birinci ve ikinci sınıflarında, sınıfta kalma usulü kaldırıldı.

Tek dersten sınıfta kalmak kaldırıldı.

Bitirme sınavları kaldırıldı.

Belge almak kaldırıldı.

Sayın Bakanın vereceği üç ke-limelik haberi bekliyoruz artık: «Millî Eğitim kaldırıldı!»

CUMA

Misafir tarifesi

«Türkler çok çılgın insanlar» diyen İsveçli kızlar, İstanbul'da bol bol çimdik atıldığından şikâyet etmişler.

Bu kadar da nankörlük olmaz doğrusu. Neymiş efendim? Çok çok da bir kaç çimdik atılmış. Yine şükredin ki, turistik tarife uygulanmış size. Zira biz burada kazık atmakla meşgullü birbirimiz! Çimdığın lâfı mı olur?

CUMARTESİ

Berkemâl

Doğruyu haraca kesen Hakimo, köy meydanında iki kişinin kulaklarını kesmiş!

Eşkiya avına çıkan komando-larımızın burunlarının dibinde oluyorum bu iş.

Stikan, büyük bir silâh kaçakçılığına bizzat el koymuş.

Dağda bayırda değil, bütün Bakanlıkların toplandığı Ankara'da yapıyor bu kaçakçılık.

İstanbul'un ana caddelerindeki silâh çekmeler, kız kaçırmalar, yol kesmeler de cabası. İlgililerin demelerine bakılırsa, asayiş hissedilir derecede düzelmiştir. O-layları mı izlersin, «Asayiş düzelmiştir» diye verilen demeleri mi dinlersin? Yoksa oturup kılık, Kerküklü Şeyh Rıza'nın bey-tini mi söylersin?

«Katli-ü nehbi eşkıyadan millet oldu payımal
Emn-ü âsayiş yine elhamdülil-lâh berkemâl!»

PAZAR

Kutladık şükür

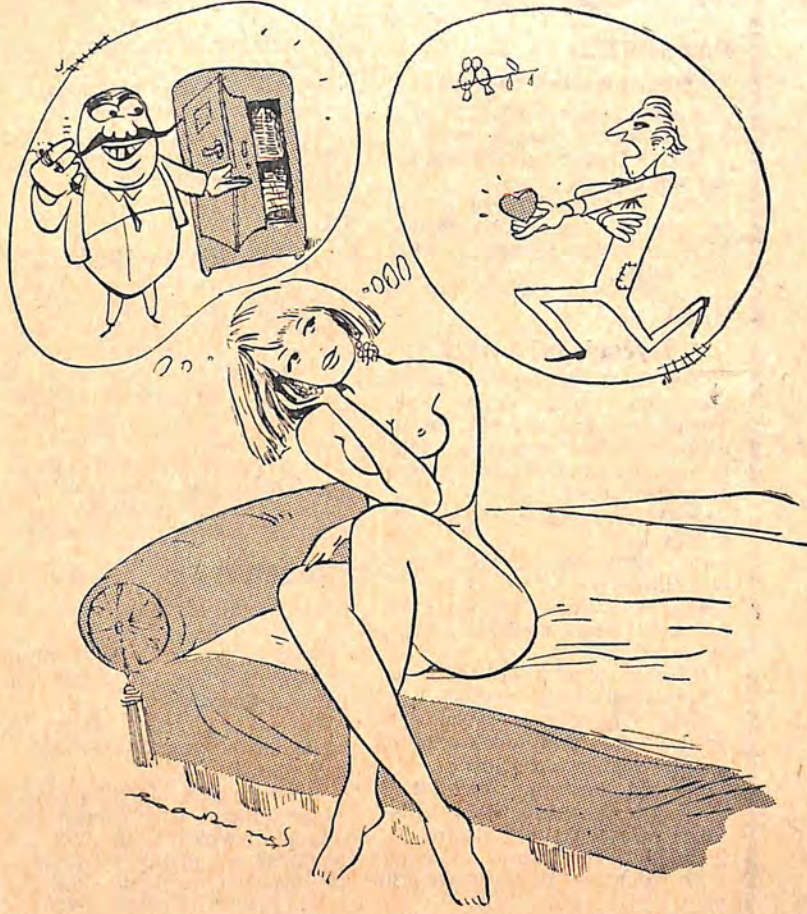
İstanbul'un düşman çizmesinden kurtuluşunun 44 üncü yılını kutladık.

Kutlama ki, ne kutlama!

Sular akmadı. Işıklar yanmadı. Telefonlar konuşmadı. Makineler çalışmadı. Trafik durdu.

Hayır hayır, yeniden işgale uğramadı İstanbul. Şehre elektrik veren şebekedeki küçük bir teknik arıza bütün bunlara sebep oldu!

Piyasada satılan sabunların çoğu sağlığa zararlı. — Gazeteler —

Problem!

Merak

Hâkim, sanığı işaret ederek şahide sordu:

— Bu adamı, bir kadınla zina yaparken yakaladıkları vakit, sen de var mıydın?

— Hayır efendim.
— Bu adamı tanıyor musun?
— Hayır efendim.
— Öyleyse ne işin var burada?
— Beraber yakalandıkları kadının, karım oluyor da, merak ettiğim için adamı görmeğe geldim.

— Neyini merak ettin?
— Çocuğuma benzeyip benzermediğini.
— Benziyor mu bâri?
— Maalesef hâkim bey. Bu adam da benzemiyor!...

Sayın Faruk Sükan
İçişleri Bakanı

Ankara

Kaderde mektup da yazmak varmış. İki derdim var şimdilik. İkisini de halledebilirsiniz.

Burada çıkan bir yazı üzerine, Büyükkada karakolunda, polis Kemal'in taltif edileceğini söylemiş, beni sevindirmişti. Azcık erkence sevinmişim.

Daha polis Kemal'e, o taltif hiçbir idari usulle ulaşmamış... Neden ki?..

Bence polis Kemal değil, bütün Büyükkada Karakolunu taltif etmeli. Geçenlerde, fırtınadan kaçabilmiş kazazedelere yaptıkları kardeşane muamele, hâlâ herkesin dilinde. Polis abiler, üşümüş, ıslanmış, ürkmüş kişilere, kendi «sivil» ceketlerini vermişler, çay içirmişler, evlerine ciple

yollamışlar... Belki, belki değil muhakkak her birinin bi tek «sivil ceket» vardı... Ben o ıslak omuzlara örtmeğe kıyamazdım o bi tek ceket... Durmadan «Karakolda dayak», «Emniyet Müdürlüğünde işkence» diye yazılar yazılır, çarşaf çarşaf... Kırk yılın bir yılında, tersini, Türk polisinin sıcak, okşayıcı, insanı cıltı yazdık, siz de duygulandınız ve taltiften bahsettiniz... Onun için hatırlatıyorum!...

Emrinizi neden yerine getirmedi-ler ki?...

Taltifimi isterim, sayın Faruk Sükan.

Bu bilir...

İkincisi, yardımınıza istiyorum, bu sefer Akbaba'ya...

Bir yazı serisi hazırlanacak. Ben hazırlayacağım. Bir gün gene bura-

da, yeni ricalin, özel hayatının «İnönü mazbutluğundan» bahsettim. Tesadüfen sizinle karşılaşmıştım. «Hanımlarımızı tanımalısınız» dediniz. Tâlibim. Tanışmayı kolaylaştırmanızı istiyorum. «Yeni Sarayın hanımları, eski Sarayın hanımları» üzeridir hazırlayacağım yazı. İsminden kimse ürkmesin! Bu bir mizah dergisi. Onları tanıtmak isterim, gülümser tarafından, yermek değil. Zaten şu arada, kalemim feci şekilde akıllı uslu: Çoook ulu orta çatılıyor herkese de, kalabalık yolların yolcusu olmak hoşuma gitmiyor!... Ucuz kılıçlar kuşanmak da işime gelmiyor!... Onun'çin bütün kılıçlarım kınında!... İşte, iki derdim. Saygılarımla...

Nimet Arzık

PS. Polis Kemal'i sakın unutmayın!...

AYTEN GÖKÇER

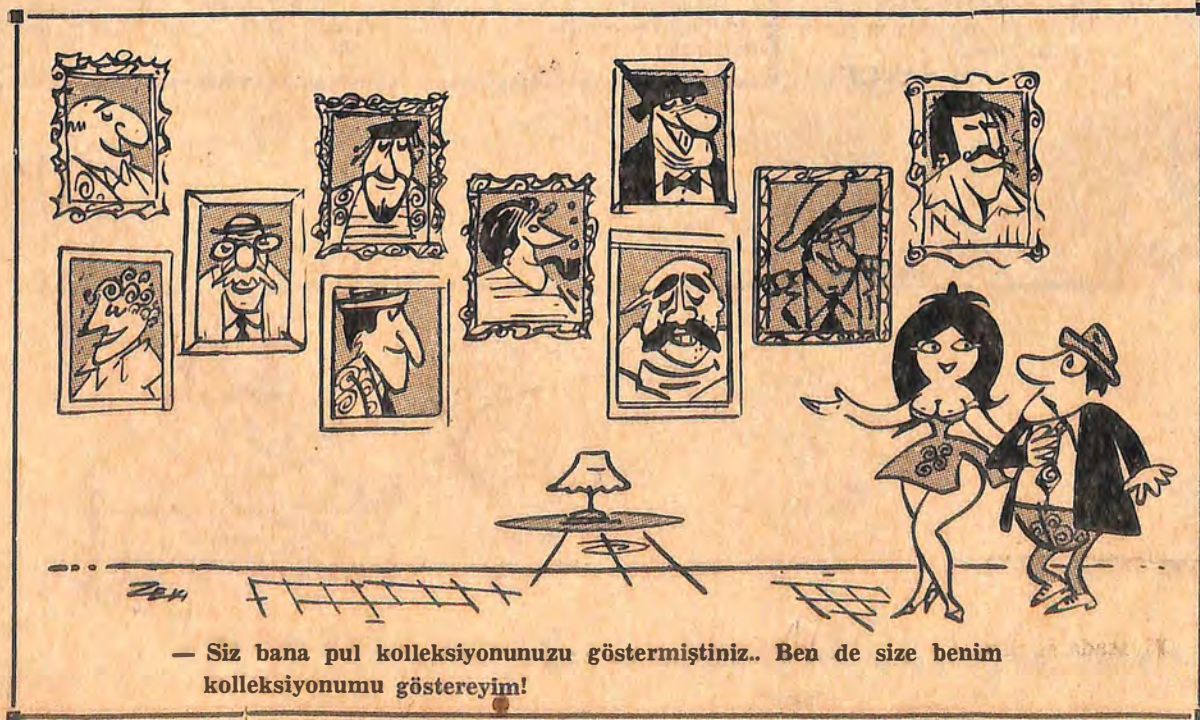
Devlet Tiyatrosu'nda en çok partırtı uyandıran isim... Bugün Genel Müdür Cüneyt Gökçer'in karısı. Güzel, deniz yeşili gözlü, uzun uzun uzun boylu... Yaşı daha 2 sayısıyla başlıyor...

Bir mevsimde, hemen hemen yarım düzine rolde oynuyor... Son rolü, bütün İstanbul sosyetesini sanata çivileyen «My Fair Lady». Onu görmedim...

Son gördüğümde, süksesi kolay bir piyeste: Kaktüs Çiçeği! Dünyasından azcık geçmiş, ve âşık olup dünyasına tekrar dönen bir sekreter hanımcağız rolündeydi...

Rol, at deve değildi. Piyas hafif bir komedi bile değil, bir «farce» ti. Ve Ayten kendisini seyrettirdi pek âlâ. Kimse kabarmasın, seyrettirdi pek âlâ!...

Oyunu hatâlıydı. Dişli Ayten, aktaris Ayten'e galipti. Kendisini ihtiyar kız rolüne sokup çıkrınleştirdiği zaman alabildiğine, «bakın, ben çıkrın-

EYVALLAH
İMANIM.

MUHALEFET

İMAM BAYILDI

TEMEL TAŞI

Lokantadan ilhamlar :

The cartoon consists of three panels illustrating different types of women found in restaurants. In the first panel, a woman in a simple dress stands next to a small child who is pointing at her. In the second panel, a woman in a black swimsuit leans against a pillar, smoking a long cigarette and holding a basket. In the third panel, a woman lies on a towel on the beach, smoking a cigarette.

Tabildot... Alakart... Spesial (Özel)

Sanat Sayfası

* Hazırlayan : Salâhattin KUTLU *

BU SAYFA

RAHMETLİ üstadımız Yusuf Ziya Ortaç'ın deyimiyle (Bİ-ZİMKİLER) in son yaptıkları olağanüstü toplantıda AKBABA'da bir (SANA'T SAYFASI) açılması konusu görüşüldü. Tasarı; oybirliğiyle kabul edildi.

Yarım yüz yıllık bir yaşantısı ve milyonlarca okuyucusu olan bu derginin sanat hamlelerini yansıtmayı, sanat heveslilerini tanıtmasını hepimiz faydalı görüyorduk.

Gericilerin uyuturucu nefesleri, politikacıların akortsuz sesleri, yeni kuşağın duygularında, düşüncelerinde bir paslanma yaratmakta. Eser verme, eserlerin değerlerini ölçme güçlerini kösteklemekte.

Tohumusuz, fidesiz, bakımsız topraklarda yabani otlar, zehirli dikenler ürer ancak.

Kabullenmek, açıklamak gerektir ki: Ün sahipleri, yetki sahipleri, gençlik sorunlarıyla yeterli ölçüde ilgilenmemektedirler. Sonra da isyancılıkla, azgınlıkla suçlamaktadırlar.

Biz katılmıyoruz bu sakar ve sakat inançlara. Yeni neslin yurt ve sanatseverliğine karşı taşıdığımız güvende en ufak bir sarsıntı, kanlarımızda en küçük bir yıkıntı olmamıştır.

Edebiyatla uğraşmayı, faydasız işlemler türünden sayanların kafalarından bu saygısız düşüncüyü kazıyamazsak, konuşmalarımızdaki, yazışmalarımızdaki verimsiz tartışmalar gitgide artacak, sürüp gidecektir.

Özlü ve ömürlü eser yaratmanın temel şartı; bir Frenk yazarının, bir dostuna yolladığı mektubun «Not» bölümünde şöyle özetleniyor:

«Kusura bakma azizim, kısa yazmak için gereken zamanım olmadığı için bu mektubum uzun kaçtı.»

Bizim şairimiz de şu düşüncede:

«Eğer maksut eserse mısra-ı berceste kâfidir.»

* * *

AKBABA'nın bu sayfası :

- 1 — Çağdaş sanat kurallarını, eskilerin ölümsüz yapıtlarını gençlere tanıtmak,
- 2 — Kitaplar, dergiler üzerinde eleştirmeler, incelemeler yapmak,
- 3 — Sorulara karşılık vermek, sanatın en çok emek ve zekâ isteyen bir bölümü sayılan MİZAH türünde yeni bir kadro meydana getirmek amaçlarıyla düzenlenmiştir.

ESKİLERDEN :

Dilencilikle Mücadele Cemiyeti Kongresinde :

— Masarifimiz, vâridattan 1330 kuruş fazla... Bu açığı nasıl kapatacağız?...

— Ne yapalım, dilencilerden tahsil ederiz...

TAŞIN DEĞERİ (*)

FETİHTEN sonra İstanbul, Türklerin başkenti olmakla kalmamış, aynı zamanda bir sanat ve bilim merkezi olmuştur. Ülkenin, hattâ dünyanın çeşitli bölgelerinde yetişen ilim adamları, şairler, mimarlar, hattatlar, asıl ünlerini Marmara'nın, Boğaz'ın ve Haliç'in kıyılarına yerleştikten sonra kazanmışlardır. Hasircizâde, Antep'li olmakla beraber sık sık başkente de gelir, burada tanıştığı devlet adamlarıyla görüşür nükteleri, şiirleriyle katıldığı meclislerde herkesin ilgisini ve sevgisini üzerine çekerdi.

En samimi dostu da Sadrazam Keçecizâde Fuat Paşa idi. Bir gün yine Başvezirle oturup sohbet ederlerken bir ara gözlü Paşanın parmağındaki tek taşlı bir elmas yüzüğe ilişti. Ve sordu:

- Paşam, o parmağındaki pırl pırl parlayan nedir?
- Elmas. Yâni kıymetli bir taş.
- Peki, bu kıymetli taş yılda size ne kazandırıyor?
- Bir şey kazandırmıyor. Süs için taşıyorum onu.
- İşe yaramazmış. Benim Antep'te iki taşım var. Bunlar bana yılda 250 - 300 altın kazanç sağlıyor.
- Nasıl olur? Ne taşları bunlar?
- Değirmen taşları.

(*) Yakında AKBABA'da yayınlamaya başlayacağımız «Mizah Ansiklopedisi» başlıklı yazı dizimizden.

ESKİLER :

Gazel

Diğer-ı küfrü gezdim, beldeler kâşeneler gördüm;
Dolaştım mülk-ü islâmı, viraneler gördüm.
Bulundum ben dahi darüşşifa-yı Bâbiâlide;
Felâtunu beğenmez anda çok divaneler gördüm.
Cihan namındaki bir maktel-i âme yolum düştü;
Hükümet derler anda bir nice salhaneler gördüm.
Huzur-u küşe-i meyhaneyi ben görmedim gitti,
Ne meclisler, ne sahbalar, ne işrethaneler gördüm.
Ziya değmez humarı keyfine meyhaneyi dehrin;
Bu işrethepte ben çok durmadım amma neler gördüm.

Ziya PAŞA

YENİLER :

Seninle

Hepsi bir türlü deli insanların,
Ben yalnız senin için deliyim, divaneyin.
Kırk değil, yetmiş de olsa yaşıım;
Seninle on sekizindeyim.

Rıza BEŞER

YENİLERDEN :

Yazısız

A black and white line drawing of a cityscape. In the foreground, there are numerous houses of varying sizes, some with chimneys. In the middle ground, a large bridge spans across the scene. To the left, a tall tower or lighthouse stands prominently. The background shows a horizon line with a few clouds and a small boat on the water. The drawing is simple and stylized, using bold lines and cross-hatching for shading.

SENELER SONRA GENE
BABA MESLEĞİNE DÖNDÜK
HA... ÇİZDİRT BAKALIM HA -
YATIM SÖYLE FİYAKALI
BİR YAVUZ.. DÖKTÜR
DE MİLLET GEMİ
GÖRSÜN...

EH, SAYENİZDE
BİRAZ YOLUMUZ
BULDUK. GİDECEĞİMİZ
YERİ BULDUM. BUGÜN
ALİBEYKÖY- HIRKA-I ŞERİF
GÜCÜ MAÇI VAR. DAVUL
ZURNA, YUMRUK TEK-
ME GİRLA ... YÜRÜ-
YÜN ...

[illegible]

HAYYYIIII...
AÇIK VAR , NU-
MARALI VAR ...
AZ KALDI ABİ-
LEER !!

KUYRUKTA
SİKILANLARA
TYİ GELİR..

HOOOOOOP!..
ARADAN GİR-
MİYELİM BAY-
LAAAR !..

HEEEY!..
ŞAPKALI
FOTÖRLÜ...

Simsicak - bumbuz

YALÇIN KAYA

Biz yabancı işçiler

©

BEN dut gibiyim bugün. Hem de kara dut gibi... İçtim, içtim, içtim, içtim... Damına konayım bu dünyanın. Hayat mı lan bu?... Ama her şey vız geliyor şimdiki. Ağladığıma bakma, vız gelip tırıs gidiyor her şey. Yaşşşa lan alkol!... Yaşşşa lan, cam elbiseli kahpe. Senin cilven de olmasa, bu hayat çekilmez vallah! Çalkala yavrum, çalkala! Köpürt ulan, korkma! Sen bizdensin.

Kütahyalıyım ben. Niye Kütahyalıyım? Samsunlu olmadığım için... Samsunlu niye Kütahyalı değil? Bursalı olmadığı için... Yaşşşa lan Zeki Müren! Şanın yürüsin!...

Bunu çektim mi, kafam çalışıyor, arkadaş. Kafayı çektim mi de, bu namussuz şişe çalışıyor. Amma kıyak dalga ha!

Arkadaş, İsveç burası. Lâmi cimi yok, İsveç!... Niye İsveç?... Ne bileyim ben?... Vardır bir sebebi... Sebepsiz kuş bile uçmazmı?

Ben İsveçli değilim. Kütahyalıyım. Yani Türkiye'liyim... Kafa çalışıyor bugün. Beğendiğin profesörü getir, ders vereyim ona. Getir vallah!

Ama ben niye İsveç'teyim?... Watkinson fabrikası Türkiye'de olmadığı için... Kabahat bende değil yani, anlıyorsun.

Beni buralara yollayanın damına konayım! Ah ulan Watkinson, sen niye Türkiye'de değilsin? Sen niye buradasın? Ben niye buradayım?

İstedğin kadar zırlat zili, sana bugün kapıyı açmam, İngmar! Açmam komşum! Zira açtım mı, şişlemem lâzım seni. Lâmi cimi yok, şişlemem lâzım.

Sensin «zırrr zırrr!... Çal çalabilirdiğin kadar. Çal ulan, bizim zilin namı duyulsun!

Açmam, İngmar!... Ekmeğim, yemeğim mi yok?... Meyvam mı yok, içkim mi yok? Buzdolabı yığılı. Çocukların için çikolatam da var. Ama açmam. Zira açtım mı, sen bu kamayı çatalla, bıçakla yiyemezsin. Sonra ben elle yedirmeye kalkarım; medeniyetinin fiyakası bozulur. Git karının bigudilerini ye... Kabuklu enginar niyetine. Yırt boğazını, ye de!

Zırrr ya, zırrr, zırrr ya!... Benim sofraya burnunda tütüyor, değil mi?... Az çöplenmedin, bilirsin. Sen, karın, zıplatmaların; hepiniz çöplendiniz. Ama paydos artık!

Yedirdim de kıymet mi bildiniz? Sen bana yedirmedin diye söylüyorsam, dilim kurusun. Evinize geldiğim zaman karşımda dondurma zıkmınlıp bana bir kırık tattırmadıysa, bu, sizin terbiyenizi gösterir. Benim bileceğim iş değil bu. Size siz karışsınız. Böyle yaptınız diye, ben sizi soframa çağırmadım mı?... Domuz gibi bilirsin, çağırdım.

Zırlat be, zırlat istediğin kadar! Yeminiyim, bir İsveçliyi öldürmem. İsveçliye günahımı bile vermem artık. Vatandaşlarım ne güne duruyor? Cennete göndereceksem, bizden birini gönderirim. Hiç olmazsa kıymet bilir o. Senin gibi nankörlük etmez.

Ya doğum günü hediyeleri?... Kaç yıldır kaçır kere doğdunuz hepiniz?... Birinizi atlardım mı?... Zaten atlamaya bırakır mısınız? Her yıl takvimlerime palas pandıras doğum günlerinizi yazdıktan başka, bir buçuk, iki ay kala, her gün lâf arasındayım, biçimli bir şekilde hatırlatıp durursunuz... Sonra da sözü döndürüp dolaştırıp Türkiye'deki dilenci, fakir bolluğuna getirirsiniz.

Benden yalnız size beş parça he-

diye gelirdi. Buna karşılık siz ne yapardınız? Doğum gününde bir paket pipo tütününü alıp «Wadenborn ailesinden saygılarla» diye bir kart iletirir, savardınız. Yalan mı?

Alt kattaki aile de öyle yapardı. Onların dört nüfusuna da ayrı ayrı hediyeler verirdim. Karşılığında gele gele, bir kutu şeker gelirdi. İki buçuk liralık şeker... Ya benimkiler?... Çakmaklar, battaniyeler, makaj takımları, elektrikli oyuncaklar...

Enayiliğime doymayayım... Sonra içinizden biri, beni doğum günü partisine davet etti mi hiç?... Siz, alt kattakiler, yahut Bertil'ler, yahut Karlson'lar?... Ne gezer, değil mi?

Ama ben davet etmesem de gelirsiniz. Zaten her Allahın gecesi ben-desiniz. Yıllardır evde tencere kaynatmıyorsunuz. Ne lüzum var? Benim sofrada her şey mevcut. Şekerli hıyar turşusuna kadar... Ulan, ben şekerli turşu yiyen adam mıyım?... Ama sizin için alırdım. Daha neler almazdım sizin için. Balı sardalya, dumanlı domuz sucuğu, soğan reçeli...

Zırlat, zırlat, belki açarım Siparişleri bir akşam öncesinden

verirdiniz. Söзде hiç çaktırmadan... «Çoktandır şunu yemedik. Yarın çarşıya çıkınca alalım. Çok canım çekti.» diyerek...

Ama ben aptal mıyım?... Ne demek istediğinizi şıppadak anlayıp istediğiniz şeyi ertesi akşam önünüze sürerdim. Öyle olmaz mıydı?... Olurdu ya

Sonra da yanınızda başka bir İsveçli varsa, yolda beni görmemezliğe gelirdiniz, değil mi?... Sanki selâm verseniz, İsveçliliğiniz lekelenec.

Eşğim, eşek Halis muhlis eşek!.. Ben ağlamıyorum şimdi. Niye ağlayayım? Sadece anııyorum. Eşekliğim geldi aklıma da...

Vallahi zırlat, billâhi zırlat! Zili de zırlat, beni de...

Yolda selâm vermezsiniz ama, akşamleyin hemen damlarsınız. Bak, Karlson'ların hakkını yemiyeyim. Onlar da selâm vermez, vermez, fakat hiç değilse, çaktırmadan göz kırparlar selâm yerine. Yarım elma, gönül alma.

Hadi diyelim ki, her şeyden yana cimri olduğunuz gibi, selâmdan yana da öylesiniz. Peki, yabancı işçile-

ri cömertçe lânetlemek ne oluyor, ha?... Ben ayılıyorum galiba. Ciddi lâflar sıkıma başladım. Biraz şarap... Ohhh!

Zırla düzül!

Geçen pazar hepiniz bahçede kuyuyordunuz. Bertil dangalağı diyor-du ki:

— Şu Allahın belâsı yabancıları ne zaman sepetiyecekler, bilmem! diyordu. İsveç'in tadı tuzu kaçtı, di-yordu.

Böyle diyordu hıyarto... Ben bodrumdaydım. Kömür alacaktım... Bütün bunları duydum.

Karlson:

— Bak, Hayri de yabancı ama, ne-mek lâzım, o kadar kötü değil! diyecek oldu.

Hepiniz leş kargası gibi atıldınız:

— Canım, ne olursa olsun, yabancı ya!... Hem Hayri niye iyi oluyormuş bakayım?... Bize birkaç lokma bir şey yediriyo diye mi?... Zaten sadece bu hareketi bile onun kötü bir insan olduğunu göstermeye kâfi. Niye yediriyoymuş, canım? Biz İsveçliler onun şeylerine muhtaç mı-yız?... Asıl kendileri muhtaç. İsveç'e neden geliyorlar?... Muhtaçlık-tan...

Sonunda Karlson da cıvıttı:

— Doğru!... Allah belâlarını ver-sin! Fakirliklerinin cezasını biz çekiyoruz.

Çek bir şarap daha, Hayri!

O akşam yine koştunuz bana, ke-rizler! Bana değil tabii, yemliğe!... Fakat ben sofrayı kurmayınca, Özcan Tektül gibi kıvrırmağa başaldınız:

— Hayri, yemek yemiyor musun?

— Yedim! dedim. Erken yedim bu akşam.

Greta sana yine ağız yaptı, İng-mar:

— Canım çok turşu istiyor. Yarın al, e mi? Unutmal

Ben konuştum:

— Unutmaz canım, unutur mu?... İngmar şimdiye kadar neyi unuttu ki?...

Hepiniz bir hoş oldunuz. Benden böyle lâf beklemiyordunuz. Bertil'in karısı Marian:

— Hayri, dedi, biz senin yemek yediğine inanmıyoruz. Hadi ne olur, bir iki lokma bir şey ye!

— Yok, yedim! dedim.

— Ama bundan sonra biz gelmeden yemek yok. Yeyip yemediğini nereden anlarız sonra?... Yanınızda yersen, görürüz; içimiz rahat eder. Allah korusun, yemezsen hasta olursun.

— Hasta olacak kim? dedim. Başkaları mı?

O akşam sofraya kurmadım diye, hep Türkiye'nin fakirliğinden, geri kalmışlığından konuştunuz. Tatlı su yengeçleri sizi!...

Zırlatabildiğin kadar zırlat, hiç umurumda değil! Bugün canım kimseyi gebertmek istemiyor. Hele bir İsveçliyi hiç... Ama sonra canım isterse, gider bir hemşeriyi vururum. Sen hiç sulanma!...

Bodrum var ya, o bodrum, sizin bütün kaypaklığını öğretti bana. Geçen cuma bir Macar'a «Ha sen Macar'sın demek. Biz Türk sanıp sana bozuluyorduk.» dediğinizi duyunca, önce çok içlerimıştim. Fakat sonra diğer insanlara da «Ha sen Yugoslav'sın, Türk'sün, Yunan'lı-sın...» ağzını yaptığınızı iştirince fırladığınızı dıngiline küfredtim, geçtim.

iyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 23284 — 171)

Yok, pardon, geçmedim. Tanıdığım bütün Türk'leri bizim eve toplayıp bir konuşma yaptım:

— Arkadaşlar, durum böyle böyle!... Biz buraya elin nankörlerine para yedirmeye gelmedik. Zaten bu adamlar, bize, kendi işçisine verdiği parayı vermiyor. Aldığımız paranın da çoğu burada teyp gibi, radyo, televizyon gibi, buzdolabı, fotoğraf makinesi, otomobil, motosiklet gibi bir sürü ıvır zıvıra gidiyor. Geri kalan parayı da sofralarda, doğum günlerinde yine bunlara yediyoruz. Kendi boğazımız, giyeceğimiz, vergi-sigorta derken, bütün paralar eriyor. Türkiye'cik de bizden gelecek dövizleri hesaplayıp kalkınma planları yapıyorsunuz... Oh anam, oh!...

Hataylı Necmettin:

— Arkadaş, bundan sonra bunlara bir şey yedirmeyelim, dedi. Hele o doğum günü hediyeleri ne oluyor? Benim başımda tam beş işveçle aile var. Yirmi sekiz kelle her yıl dünyanın masrafını yaparın. Onlar beş kıyırık hediye ile paçayı kurtarırlar. «Bilmem ne ailesinden kısa fişo ile».

Erol:

— Bizim gibi bekârları mahsus yakalıyorlar, dedi. Bir'e dört, bir'e beş hediye alsınlar diye... İnsan sokakta sigarasını yakmak için binden ateş istemeye korkuyor vallahi! Adamlar kibritten önce doğum tarihlerini tutuşturuyorlar elimize. Ondan sonra da ne selâm, ne sabah... Bütün muamele o kadar... Geçende takvimi karıştırıyordum. Baktım, hiç tanımadığım bir isim... Altında bir de adres... Benim yazım değil. Kim yazmış, ne zaman yazmış, bilmiyorum 10 Eylülde doğmuş. Günü de gelmiş... Ne yapacağın, aldım bir pipo çakmağı, postayla yolladım. Aradan on beş gün geçince hatırladım: Hani iki ay önce bizim ev soyulmuştu ya, takvime isim ve adresi o zaman hırsız yazmış olacak. Polise mi gitseydim?... Hediye listesi kabarcak diye korktum. Yeni dostlar (!) edinmek işime gelmedi.

Behiç:

— Bir de çocukları bize bırakıp gezmeye gitmeleri yok mu?... dedi. Çok yıllar önce yedi yaşında bir oğlan çocuğu bırakmışlardı. Bırakan karı koca, bir kayboluş kayboldular... Bekle gelecekler... Daha bu ay teşrif ettiler!... «Hani çocuk?» dediler. «Askere aldılar» dedim. Şaşırdılar... Ama gerçekten de askere gitmişti. Bizde de komşuya çocuk bırakılır ama, birader, böyle on üç yıl değil!

— Eee, o zaman niye şaşıyorlar?... diye sordu Necmettin.

— Onların hesaplarına göre, terhis olması lazımmış. Ondan şaşırmışlar işte... Yâni yanlış hesaplanmış olmasalar, daha gelmiyecekler.

Bizim arkadaşlar içlerini boşaltmışlardı. Biraz da ben konuşayım dedim:

— Çocuklar, bundan sonra bunlara hediye almak yok, sofrakurmak yok, çocuk bakmak hiç yok, anladınız mı?... Hediye dalgası için soracak olurlarsa, «Prensip kararı aldık; hediye paralarını Türkiye'deki fakirlere göndereceğiz. Şu, ikide bir çokluğundan bahsedip kafa şişirdiğiniz fakirlere...» diyeceğiz. Karar mı?

Arkadaşlar tek ağızdan:

— Karar!... dediler. Uymayan, orospu çocuğudur!

Çek bir şarap daha!... Herif hâlâ kapıda be!... Ne yüz varmış maşallah!

Zırrr'lama, geliyorum!...

— Haa sensin demek İngmar!... Ben de bir Türk veya bir Yugoslav gelmiştir diye açtım kapıyı. Senin geldiğini bilseydim açmazdım. Hadi güle güle, zengin memleket çocuğu!... Hadi bas bakalım!

Yalçın KAYA

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Biz de onu yaptık

Ansızın duyulan bir patlamayla, koskoca apartman toz olmuştu! Yaralanıp hastaneye kaldırılan kapıcıyı sorguya çeken polis:

— Anlatınız, dedi. Patlama nasıl oldu?

— Hiç canım, dedi kapıcı. Aptalca bir davranış yüzünden... Birinci katın sarhoş kiracısı anahtarını kaybetmiş. Gece yarısı beni uyandırdı. Maymuncuğumu alarak kapısını açtım. Dönmek üzereyken kolumdan çekip:

— Gaz kokusunu duyuyor musunuz? diye sordu.

Gerçekten boğucu bir koku vardı odada.

— Bilmem, dedim. Bir koku var ama, bunun havagazı olduğunu nereden biliyorsunuz?

— Şimdi anlarız, dedi. Bir onluğuna bahse var mısın?

Oda da bir karanlık ki, göz gözü görmüyordu.

Polis:

— Havagazı musluğunun açık kalıp kalmadığını anlamak için keşke bir kibrit çakıp baksaydınız, dedi.

— Biz de öyle yaptık, diye cevap verdi kapıcı.

Polis merakla sordu:

— Ee, sonra ne oldu?

— Hiç, diye inledi adam. Gördüğünüz gibi, ben hastanelik oldum, o beyinsiz de rahmetlik!...

— Bir aydır her teklifime «hayır» dediniz...
— Ne yapayım, bir aydır hep aynı şeyi teklif ediyorsunuz!

Gürültü

Yargıç, sanık yerindeki Antonyon'a sordu:

— Sizi buraya getiren nedir, söyleyin bakalım?

Genç adam rahatlıkla cevap verdi:

— İki polis efendim.

— Onu biliyorum. Sebep de gece yarısı çıkartılan bir gürültü galiba, değil mi?

— İyi tahmin ettiniz efendim, dedi Antonyon. Polislerin ikisi de öyle bağırıyordu ki... Susturmak için ağızlarına birer tokat vurmaya bile düşündüm bir ara!

Yazısız

Güven olmaz

Timarhaneden kaçmanın yolunu bulan iki deli, kırlarda bayırlarda bir süre dolaştıktan sonra, bir köpeğe rastladılar. Biri sevinçle köpeği tutmaya çalışırken, diğeri korkuyla bağırırdı:

— Hey, sakın o köpeği tutayım demey!

— Neden? diye sordu ikinci deli. Bakımlı, tertemiz bir av köpeği...

Arkadaşı diklendi:

— Av köpeği olduğu için dokunma diyorum ya.

— Peki ama dokunsam ne olur?

Diğeri, arkadaşını kolundan çekerken:

— Avcı milletine güven olmaz oğlum, dedi. Bakarsın herifin tüfeği boş, fakat köpeği doludur!

Şöhret

Bir sanat sohbetine katılan ünlü şantöz, genç sanatçıların her zaman için ufak hatâlar yapabileceklerini dostlarına anlatıyordu. Kimsenin alınmaması için kendini örnek göstererek:

— Bakınız ben bile, şarkı söylerken yaptığım hatâları yeni yeni farkediyorum, dedi.

Toplantıda bulunanlar:

— Madem hatâları anladınız, düzeltip şarkılarınızı doğru bildiğiniz şekilde söyleyin, dediler.

Ünlü şantöz cevap verdi:

— Ne yazık ki, geç kaldım. Zira şimdi bir yıldızım!

Nerede?

Kasırğa hızıyla otelin barına dalan madam, karşısına çıkan ilk müşteriye:

— Kokteyl dağtan o küçük sarışın kız nerededir, söyler misiniz? diye sordu.

— Bilmiyorum madam, dedi sarhoş. Fakat içki içmek istiyorsanız...

— Hayır, hayır, dedi kadın. Sadece o şılığın peşine takılan kocamı bulmak istiyorum!

— Evlilikten bıktım...

— Boşansana...

— Ondan da bıktım!

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 41 —

Ah Tanrım, var olmak ne kadar zor şey!...

Kulaklarımda bir müzik, bir darbu-ka sesi... Ses, koca şalvarlı kızın evlerinden geliyor. Telâşla o odaya giren çıkan insanlar var. Odamızın kapısına geliyorum. Kilide bakmadan anahtar çıkarıyorum. Uymuyor anahtar. Kocaman bir kilit asılmış oraya... Elâzıgı hamal yanıma geliyor:

— Nerye gayboldun gardaş? diyor.

Çekinmeden soruyorum:

— Necmiye nerde?

Hamal, yüzüme bir tuhaf bakıyor:

— Şindi bu odayı bizim hemşeri-ler duttu, diyor...

Kapıdaki kocaman kilit, inip inip kalkıyor sanki kafama...

— Ne zaman gitti Necmiye? diyor.

— Bunlar gireli bir hafta oldu, diyor. Garı goca pambıkta çalışıyorlar. Heç çocukları yok.

— Ne zaman gitti Necmiye?

— Allah vermemiş işte, ne diyecen? İstiyene vermez, istemiyene sürüyene verir. Suval olmaz hikmetinden. Benim de gardaşımın heç çocuğu yoktu!...

Koca şalvarlı kızın odalarına yak-

laşıyorum. Başımı sokup, içeri bakıyorum. Eğri burunlu, kızıl gözlü bir kadın tepsi çalıyor. İki kadın da tempoya uyarak oynuyorlar. Bir yığın çocuk da ortada, kimisi ağlaşıyor, kimisi gülüyor... Oynayan kadınlardan biri:

— Beleş seyir olmaz, para bas a-ğam, diyor.

Ceplerimi yokluyorum. Bu sırada, koca şalvarlı kız beni görüyor. Yeni bir koca şalvar var ayağında. Kıp-kırmızı... Belinde beyaz bir kuşak, başında yeşil bir tül...

— Gel, diyor.

Girmiyorum. Kapıda duruyorum. Yaşlı bir kadın, kırmızı boyalı, şe-kerli bir su uzatıyor bana.

— İç, diyor, gelin şerbeti!...

Şerbeti içerken, bardağın çatlak yerinden dökülen şekerli sular simsiyah gömleğimin üzerine domur domur yapıyor. Koca şalvarlı kız göz kırpmıyor:

— Öldü o herif, diyor. Avradda çocuklarını aldı, Mardin'e getti. O da bize geldi. Hasan —oğlanın ismi olsa gerek— kocaman bi sandık aldı bana. İki dene de elbise aldı, biri pazen. Fildişi taraknan, hamam tasını da sona alacak...

Yine gülüyor, yine göz kırpmıyor:

— Ettiğin yanına geldi, diyor.

Uzaklaşıyorum oradan. Kadınların:

— Bu kim? diye sorduklarını duyuyorum.

— Necmiye'nin gocası, diyorlar.

— Lâyiğini buldu, diyorlar...

Havalar iyice soğudu artık. Sabah-ten başlayan yağmur, gece yarısına dek devam etti. Vıcık vıcık çamur oldu akan sularla mağara. Vezir:

— Daşınma zamanı geldi, dedi. Padişah onu tasdikledi:

— Gışlığa çekilmeli artık. Heç belli olmaz bu ırmak. Yarın bakmış-sın, dağların suyunu almış gelmiş. tepemizden akıtmış. Ondan kelli (1) boğulur giderik.

Sabahleyin taşınma hazırlığına başladık. Kapkara olmuş bir tavay-la, kapkara olmuş bir tencereyi kırık portakal sandığının içine koyduk. Duvardaki resmi Padişah itina-yla çıkardı yerinden:

— Bunu ıslatmamak lâzım, dedi. Yuvarladı, bir şişenin içine soktu. Ağzına da sıkı sıkıya bir mantar ge-çirdi. Tam adadan ayrılacağımız za-man, Vezir, Padişah'ın asılı donunu gördü:

— Bayrağımızı unuttuk, dedi, Koş-tu, aldı geldi.

Su, ilk kez boynumuzu aşırıyordu. Setin üzerine çıkmadan evvel, son bir kez daha baktım İt Adası'na... Bize, güle güle der gibi mahzun bir duruşu vardı. Dibinde oturduğum a-ğaç, şimdiden yan yatmıştı...

Kalekapısı'ndan geçerken helâya baktım. Necmiye'nin sırtını dayadığı duvara. Karnımızı doyurmuşuk ora-da. Ve ben Necmiye'ye:

«Göreceksin bak, öyle kurnaz, öy-le şeytan bir adam olacağım ki, ek-meğimizi taştan çıkaracağım» de-miştim.

Tatlıcıyla konuştuğumuz yere bak-tım. Islak taş, güneşin ışığıyla pırıl pırıldı. İçimde bir boşluk, bir hü-zün... Sanki dünyada bir tek ben vardım... Kimsesiz kalmıştım bu köprü başında...

Vezir'in sesiyle kendime geldim:

— Nah, gideceğimiz yer!... Regü-lâtörü gösteriyordu.

Koca koca sıtma ağaçlarının ara-sından tatlı bir kavisle dönen yol-da ilerliyorduk. Padişah:

— Şindi ağalar da Bürücekten (2) iniyorlardır, dedi. Neden dersen, yaylânın dadı duzu galmadı artık. Guyrük (3) doğdu mu hayretmez. doğdu mu hayretmez.

Vezir:

— İt Adası'ndan, baraj gülübesi-ne, diye mırıldandı. Sonra:

— Bekçi denemişse boku yedik, dedi.

Padişah, eliyle boşver işareti yap-tı:

— Aldırma lan!... Allah her gulu-na başını sokacak bir yer verir. Baksana, en kötüsü yılan, ona bile vermiş. Biz yılanndan da mı kötü-yük? Şindi bi beşlik toka ettik mi bekçinin eline, en azından iki ay hırlamaz. Ondan sona da Allah ke-rim.

— Beşlik? diye sordu Vezir.

— Öldük mü lan? Şindi vermek de bir hafta sona verrik. Gaçmıyo-ruk ya.

— Nereye kaçacan ibiş?

Doğru söylemişti Vezir. Nereye kaçacaktık? Neremiz vardı?

Bekçi önce nazlandı, sonra eliyle köprünün en ucunu işaret etti. Vezir:

— Bu eyiliği unutmak Muhittin emmi, dedi.

Regülâtörün dar köprüsünden yü-rümeğe başladık. Padişah:

— Geçen sene şurda galmışdık, diye bir delik gösterdi. Vezir:

— Bu sene Gâvur köyüne daha yakınık, yumurta çalması daha go-lay, dedi.

Eni, boyu iki metre, iki yanı açık taş bir odanın içine girdik... Altı-mızdan Seyhan, dağın taşın suyu nu büyük bir öfkeyle akıtıyordu... Padişah, daha oturmadan şişeyi kır-dı, içinden çıkardığı mayolu kadın resmini bir çiviyle taş duvara tut-turdu. Sandığı bir köşeye koyduk, tencereyle tavayı öteki köşeye...

Ve itler gibi birbirimize sokularak uyuduk...

Kışlığa taşındığımızın kaçınıcı ge-cesiydi bilmiyorum, bir gece yine erkenden çektik esrarı. Daldık ki hülyâya, ama ne hülyâ... Gûya, ben çok büyük bir caminin imamıymı-şım. O gün de öyle büyük bir a-dam ölmüş ki, memleketin en bü-yük adamı. İşte bu adamın 52. ge-cesinin mevlûdünü okuyorum. Cami-nin içi sesimden inledikçe kafamın üzerindeki şamdan bir gelip bir gi-diyor. Yalnız, caminin içinde topu-topu cemaat olarak iki kişi var. Bi-ri Vezir, biri de Padişah... Ellerini dizlerinin üzerine koymuşlar, bir o yana bir bu yana sallanıyorlar.

Sonra nasıl oldu bilmiyorum, ca-minin kapısı açıldı, içeriye polisler doldu. Ama benim polislere hiç al-dırdığım yok... Camiye, herkesin malı, herkes girebilir, otursun mev-lût dinlesinler... Polisin biri kolu-ma yapıyor:

— Yürü, diyor.

— Dur ulan mevlût bitsin, diyo-rum.

Polis kızıyor:

— Ulan başlarım şimdi ha! diye suratma bir yumruk yapıyor.

Diğer polisler, Padişah'la Vezir'i kuzu kuzu götürüyorlar...

Kendime geldiğim zaman, rutubet-li taş bir odanın, bir köşesinde Vezir, bir köşesinde Padişah, bir kö-şesinde ben, gözlerimizi kırıştıra-rak birbirimize bakıyorduk. Sordum:

— Nerdeyiz biz?

Vezir:

— Nezarethanede, dedi.

(Devamı var)

- (1) Sonra.
(2) Bürücek: Adana'nın yaylası.
(3) Mahalli bir yıldız ismi.

SAPIKSİN

Kepekleri yok eder
Katran özünü hazırlanmıştır.

(Ankara Reklâm : 786 — 173)

AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Fiatı : 100 kuruştur.

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

KALB DEĞİL DİNAMO

KALBİ 13.000 liralık pille çalışan Mustafa Dayı, (bu kalbe ceryan mı dayanır) de-yip kalbini kaçak olarak şe-hir ceryanına bağlamıştır... Fakat eve elektrik saatini kontrole gelen memur Mu-zaffer Devre, saatin fazla ça-lışmasından şüphelenip polise haber vermiş ve Mustafa Dayı'yı şehir ceryanından kaçak ceryan alırken yakalatmış-tır...

İ.E.T.T. İdaresi hemen Mustafa Dayı'nın kalbine bir kontrol saati bağlamış ve iki aylık elektrik faturasını burnuna daya-mıştır... Saatte yüz kilovat elektrik harca-yan Mustafa Dayı, buna itiraz ederek şun-ları söylemiştir:

«— Buna bal gibi haksızlık derler, ben radyo değil insanım, elektriğin kilovatını 45 kuruştan almaları haksızlıktır... 13.000 liralık pille iki sene idare ediyordum, ki-lovatı 18 kuruşa geliyordu... Ceryanla yaşı-yorsak kabahat bizde mi?... Param olsay-dı Jeneratör alacaktım... Şimdi hayatım İ.E.T.T.'nin elindedir... Şehir ceryanı ke-sildi mi ben de yolucuyum. Her gece heye-can içinde yaşıyorum. Pil gelinceye kadar da böyle korku içinde yaşayacağım. Zaten ikide bir şehir ceryanının voltajı düşünce içime baygınlık geliyor... Hele bir pilim gelsin İ.E.T.T.'yi mahkemeye vereceğim.» demiştir.

Mustafa Dayı, arada bir kısa devre yap-makta, elini sikanlar ceryana çarpılmakta-dır... Cumhuriyet Bayramı dolayısıyla Mustafa Dayı ampullerle tenvir edilecek-tir...

Bu hafta da aktüalite

Çok sayın dinleyiciler; pardon, o-kurlarım... Bu hafta gazetelere bir göz gezdirdiğim, aktüalite bakımından durumu çok neşeli buldum... Onun için sizlere yurtta olanları ve olacakları te-miz bir türkçe ile ve bol soğanlı ver-meye çalışacağım... Maydonozu da siz-den olsun... S. S.

KİBRİT CEBİ KALKIYOR

SON günlerde vatandaşların üstünde çı-kan yangınları önlemek için «Ateşle oy-nayanlar kurumu» bir toplantı yapmış ve bütün terzilere birer muhtıra, birer fatura keserek ceketlere kibrit cebi dikmemelerini emretmiştir... Tabii olarak kibrit cepsiz bir ceketle yangın tehlikesi kalmamakta, buna karşılık, kibrit koyacak yer de bulunma-maktadır. Bu karara «Sigarasını kibritle yakanlar derneği» başkanı Sami Tersçakar bozulmuş ve sinirli bir halde şunları söy-lemiştir:

«— Herkes çakmak kullanmaz ya... Ben kendi hesabıma çakmağı sevmem... Benzin kokusu içimi kaldırıyor... Bu ka-

rarı verenleri marizlemesek adam de-ğiliz... İnadına ceketime beş kibrit cebi yaptıracağım. Sıkıysa üstüme gelsinler, hepsini yakarım!» diyerekten cevap vermiş-tir...

İntilâfın beynelmillem asemblede alevlene-ceği sanılmaktadır... Allah yangından ko-rusun...

ÇOCUK TÜCCARLIĞI YAPIYOR

ŞU kahve kralının yaptığı-na bak!...

Kendine milyoner kahve çay, gazoz, ıhlamur ve kakao kralı pozu verip memleketi-mizdeki küçük kızları evlât ediniyorum dümeniyle tekrar buraya gelen Rusuf adındaki moruk, ikinci posta beş kız çocuğu evlât edinirken yapılan arama ta-rama sonunda üstünden çıkan esrarengiz konşimento ve satış ilmihaberleriyle bir-likte yakalanmıştır... Vay edepsiz vay... Evlât edindiği kızları sapık niyetlerle A-merika'ya götürmeden yolda başkasına sa-tan Rusuf'un asıl adı Vampir Yusuf'tur...

Tanca, Kongo, Honkonk'taki küçük çocuk tüccarlarına çocuk toplayan Rusuf, aslında kahve kralı filân değil, bal gibi üç kağıtçidir...

NASIL KANDIRIYORMUŞ?

Şebeke elemanlarından Entelijans Ab-bas'ın aracılığı ile parklarda fakir çocuk-lara yaklaşıp:

«— Amerika'ya gitmek ister misin yav-rum? gıdı gıdı... Senin adın ne bakım?...» diyerek kızlara yaklaşan Rusuf cebinden ananaslı şeker çıkarıp onlara vermekte, sonra çocuğun annesine 20.000 lira verip kızı ortadan kaybetmektedir...

Yapılan arama tarama sonunda Ru-suf'un üstünde bol miktarda ananas şe-keri, emzik, muhtelif çocuk resimleri, bir telsiz, şırınga, kuvvet hapları ve Landru'nun imzalı fotoğrafı, bin kadar çeşitli pa-saport, bol miktarda fındık fıstık bulun-muştur... Rusuf iş meydana çıkınca dei-numarası yapmaya kalkarak Verdi'den ar-ya okumaya başlamıştır...

Rusuf bir çuvala konup tekrar Ameri-ka'ya gönderilecektir...

U-TANT, «ÜÇÜNCÜ DÜ- YA HARBİ ÇIKARSA BEN YOKUM» DEDİ.

Birleşmiş Milletler Genel Sek-reteri, Unesco İdare Heyeti Baş-kanı, ilk çocuk babası U-Tant dün muhabirimize Taksim sara-yında şu demeci vermiştir:

«— Milletler silâhlanıyor.. Hep-sinin üstünü aradım, bol mik-tarda silâh buldum... Artık her-kesin cebinde atom var... Üçün-cü Dünya Harbini kimin çıkara-cağını bilsem hemen merkeze çektiireceğim... Fakat bir gün içi-nizden biri atom atıp harb çık-a-rırsa ben yokum...» demiştir.

U-Tant, muhabirimizin: «— En çok kimden şüphe edi-yorsunuz?» sorusunu cevapsız bı-rakmış, mânâlı mânâlı gülümse-yerek:

«— No coment!...» demiştir.

KOCASINI ÖLDÜREN KAMİLE HÂMİLEYMİŞ

Bundan biraz önce kocasını ta-harete öldüren Kâmile'nin aynı zamanda hâmile olduğu anlaşılmış ve kadın ilk sorgusunu mü-teakip oraya gönderilmiştir. Şim-di ordadır... Giden görebilir.

Aile Doktoru

Öğütler : Doç. Doktor Mazlum Özteşhis

Sual — Doktor son günlerde üzerinize âfiyet, sık sık içim kal-ıyor... Bu yüzden iş yerinde onun bunun kalbini kırıyorum... İç kalkmasının çaresi nedir?... Kime sorduysam tatminkâr bir cevap alamadım... Beni tatmin eder misiniz?...

Cevap — İç kalkması genellikle hipotansiyon nurmetal, süper fosfat hallerinde uzaktan dahi iyi görülür... Gısayı maddenin mi-kozalyza imzalıyı getirene iki paket abırın verilir. Geçmiş ol-sun... Oh olsun sana...

Sual — Doktor gene kulağım çınlıyor... Bilin bakalım hangi kulağım çınlıyor?... Deli olacağım... Dilim de sarkıyor... Ağzım-dan burnumdan köpükler geliyor... Titriyorum... Sonra da önüme geleni ısırmaya kalkıyorum... Acaba sarmısaklı yoğurt mu ye-sem?... Bu haller bana bir haftadır geldi. Gitmiyor... Söyleyin de gitsin... Arazımı bilin, benden size bir keşkül var...

Cevap — Sizde kudurma alâmetleri var... Hayra alâmet de-ğil... Önce biraz eğil... Her akşam yatarken iki tertip İoda pepton Kâzım'la İhsan'ı koynuna al... Isırmayı bırak... Yoksa götürür-ler... Sabahları da bol sabunla ov, iki taşım kaynat, bir şeyin ka-lırsa, gel benden al...

Sual — Doktor, bende bedeni değil, medeni hastalık var. A-yıptır söylemesi, elim uzun... Başkalarının her şeyini habersizce almak istiyorum... Geçen gün yengemin evinden duvar saatini yü-rüttüm. Yürüye yürüye Kadıköy iskelesine kadar geldik... Karşı-ya nasıl geçeceğiz?... Herkesten utanıyorum... Biri çıkıp da hır-sız Salih derse ne cevap vereceğim... Çalmadığım zaman dinleyi-ciler kızıyor. Sonra da kavgâ çıkıyor... Beni bu illetten vazgeçi-rin, ben de sizi karşıya geçiririm...

Cevap — Senin hastalığına kelaptomani erteriöer derler. O numaraları avallar yerler... Benim tansiyon âletini yoksa sen mi yürüttün?... Sen hasta değil, pasta bile olamazsın... Sana çare bul-mıyacağım. Ara, kendin bul... Terbiyesiz...

HAKEMLERE SİS BOMBASI VERİLDİ

Maçta halkın üzerine gelip kendilerini linç etmesini önlemek için her hakeme kâfi miktarda sis bombası verilmiştir. Hakem-ler tehlike anında bombayı atıp ortadan kaybolacaklardır. Halkın da buna karşı hakemi yakala-mak için enferruflu sis gözlükle-ri aldığı duyulmuştur... Yetkili-lerden biri:

«— Vaziyet kritiktir, bunu ya-panları fena yapacağız» demiş-tir.

Kim ne yaparsa yapsın bizi il-gilendirmez...

BU YIL PALAMUT YOK

Boğaz'daki akıntıların ters ol-masıyla bu sene palamut olma-yıp, onun yerine bol istavrit ola-caktır... Kamışla istavrit tutan-lar bu habere sevinmişler, daha şimdiden Boğaz'ın kıyılarında ellerinde kamış beklemeye başla-mışlardır... Palamut tutanların sessiz yürüyüş yapması beklen-mektedir.

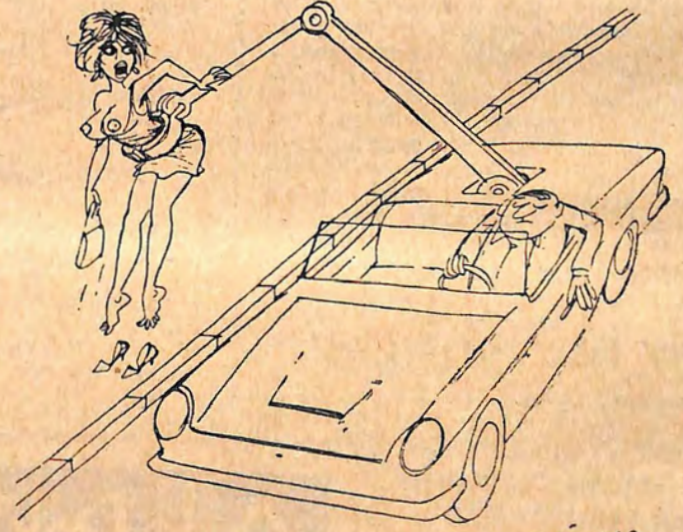
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

- OĞLUM, BU BASAMAĞI SAKIN TAMİR
ETTİRME !..

YAZISIZ

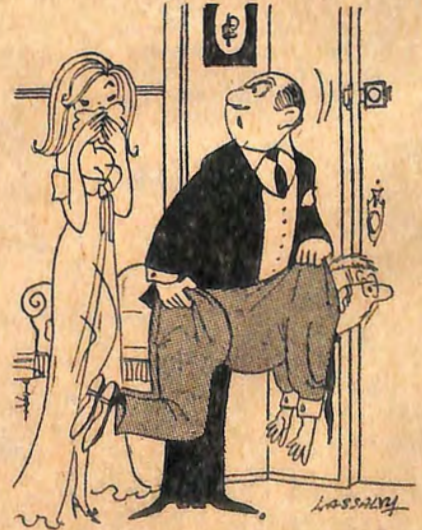
G. PICHARD

ASRİ ZAMANLAR !..

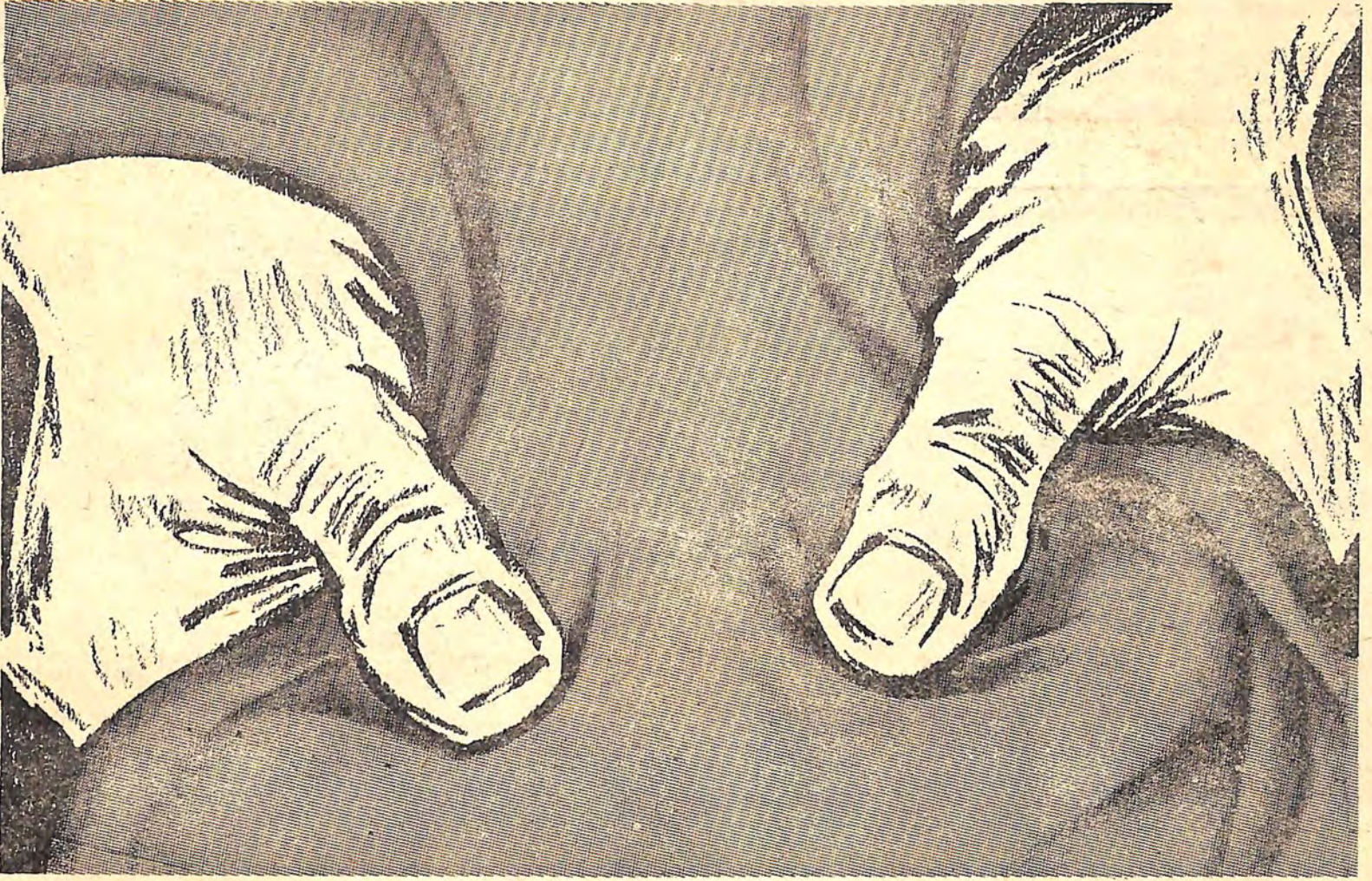
Tetsu

YAZISIZ

HANSSON

- PİS, PİS AĞLAYACAĞINA SU
KAPİYİ AÇTA YARDIMIN DOKUN-
SUN...

Terziniz hakiki bir
uzmandır! Elinden
çok kumaş geçmiştir...

Altınyıldız kumaşlarının kalitesini terzinize sorunuz

Altınyıldız kumaşlarına elinizle dokunduğunuz zaman kumaşın cinsine göre hakiki Avustralya yününün sıcaklık ve yumuşaklığını veya meşhur Türk tiftiğinin canlılığını parmaklarınızın ucunda hissedersiniz.

Altınyıldız kumaşları dikişe çok iyi gelir, çok güzel ütü tutar. Çünkü memleketimizin en modern ve en komple kumaş fabrikasının eseridir.

İpliği, dokuması, apresi, hep aynı çatı altında aynı titizlikle yapılır. Altınyıldız kumaşlarının yıllardan beri ve muntazaman dış piyasalarda müşteri bulmasının sırrı buradadır.

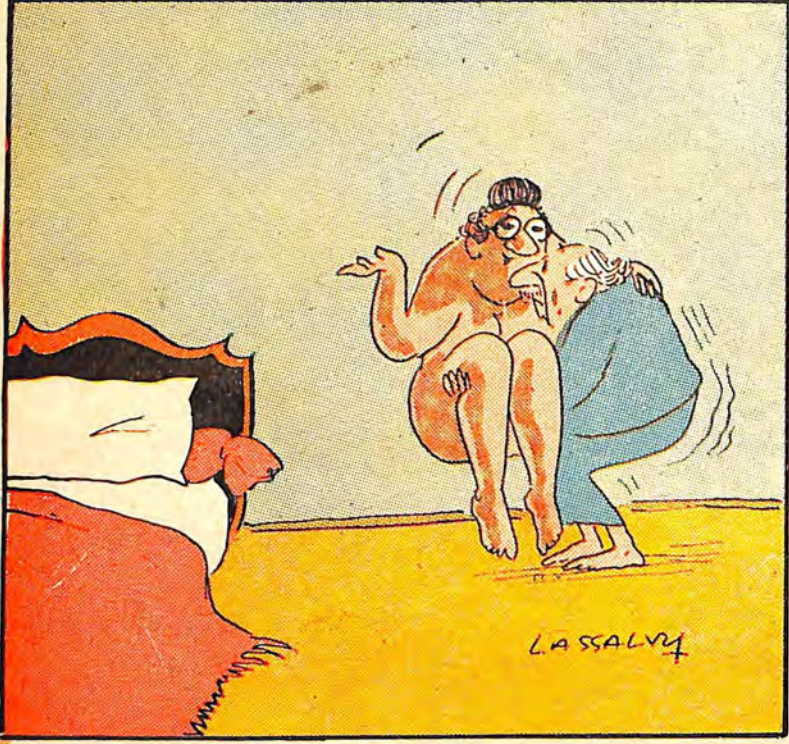

Altınyıldız

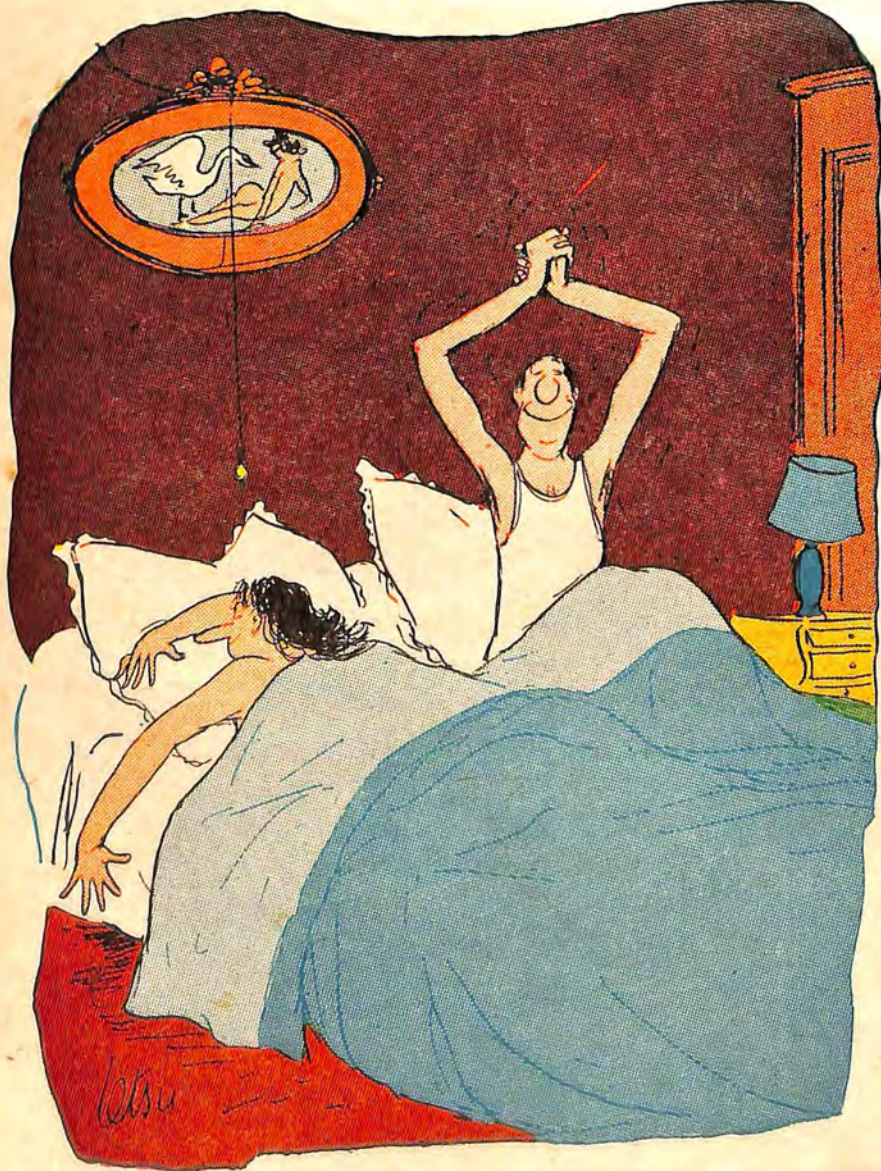
Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

(Manajans : 3440 — 174)

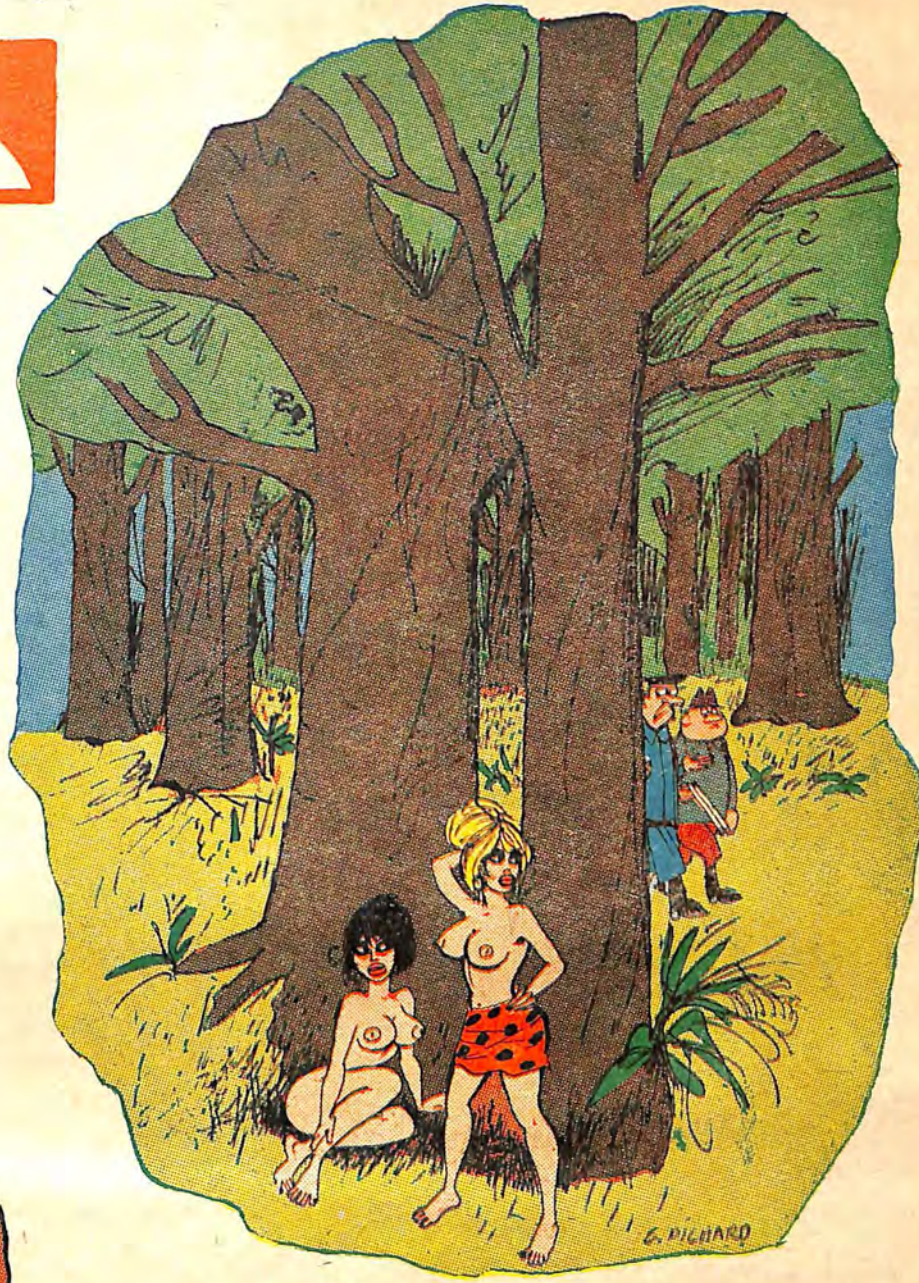
Akbaba

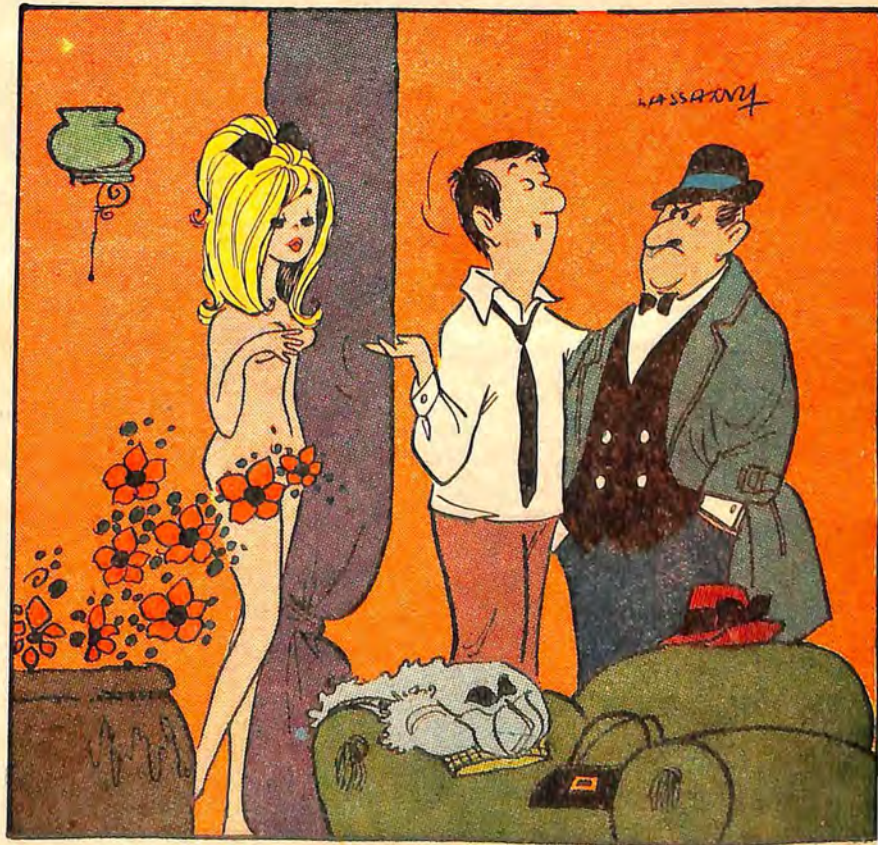
- HAYDİ TAVŞANIM, BİRAZ DAHA GAYRET
ET, İKİ ADIM KALDI !..

YAZISIZ

- BU YIL SÜLÜNAVİ İYİ GEÇMEDİ KONT
CENAPLARI AMMA ŞU İZLERİ TAKİP
EDERSEK, BAŞKA SÜLÜNLERLE KAR-
ŞILAŞABİLİRİZ !

- SEN ŞİMDİ KIZMAYI FALAN BOS VER
DE BABA, KIZI NASIL BULDUN ?..